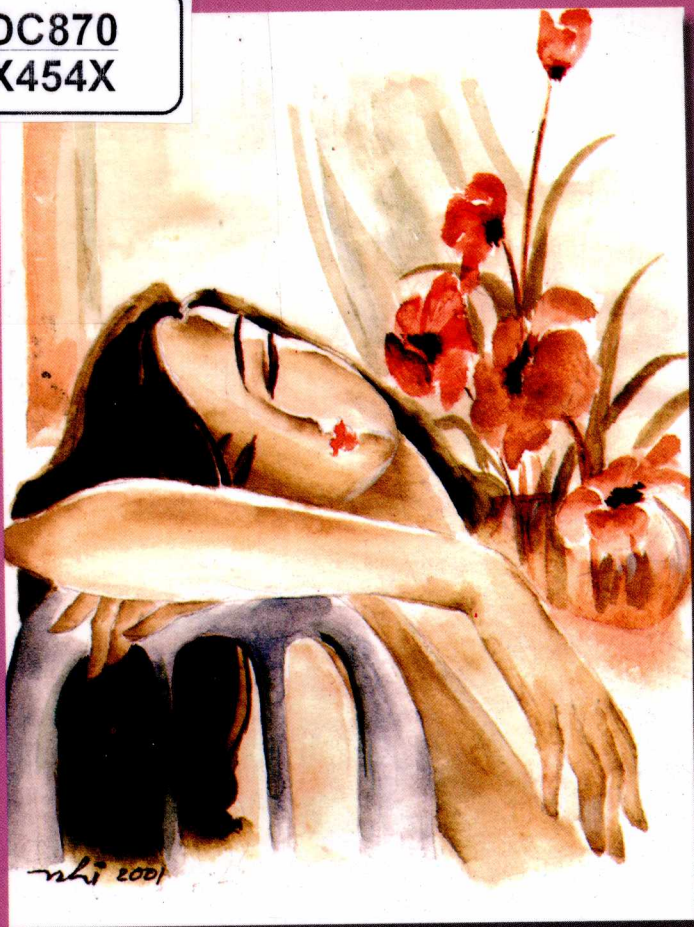

DC870
X454X

Xôn xao nỗi nhớ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA DÂN TỘC
HÀ NỘI - 2002

Xuân Trường

Thanh Trắc Nguyễn Văn

Nguyễn Tú Nhã

Đặng Quốc Khánh

Nguyễn Long

Hồng Hoa

Tân Nguyên

Lê Khánh

Phạm Kim Nhung

Từ Xuân Lãm

Nguyễn Thanh

Hoàng Nhật Thiện

Cát Anh Lợi

Hoàng Trọng Toàn

Thanh Tứ

Trầg Cử Long

Nguyễn Ngọc Hưng

Hoàng Thống

Vũ Minh Thoa

Đặng Phúc Hải

· Nhật Lệ

Trần Đình Sơn

Ngô Thời Cúc

Sơn Nhân

Tập thơ
Nhiều tác giả

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

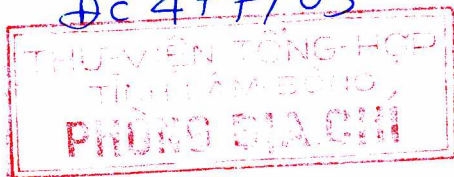
DC. 560

Xôn xao

nỗi nhớ

Đc 477/03

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA DÂN TỘC
HÀ NỘI - 2002

Xôn xao nỗi nhớ một thời
Xôn xao nỗi nhớ một đời xôn xao
Trương Thị Giàu

DƯ ẢNH

Dòng sông Trương Thị Giàu
Thân ái tặng Thi Khách Vườn Thơ

*Ngày sau
một buổi chiều tàn*

*Rừng phong lá nhuộm
nắng hoàng hôn rơi*

Nếu người còn nhớ đến tôi

*Tấm dư ảnh gợi
một thời vàng son*
Đà Lạt, 15.5.2002

Dòng sông Trương Thị Giàu

Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật tỉnh Lâm Đồng

- Biên soạn :*
- Lục bát xuân ca - 1999 - NXB. Đồng Nai
 - Buồn qua bóng đời - 2000 - NXB. Văn hóa Dân tộc
 - Thơ tìm người thơ - 2001 - NXB. Văn hóa Dân tộc
 - Xôn xao nỗi nhớ - 2002 - NXB. Văn hóa Dân tộc
- Thơ riêng :*
- Tình của dòng sông - 2001 - NXB. Văn hóa Dân tộc
 - Giai điệu từ trái tim - 2002 - NXB. Văn hóa Dân tộc

Xôn xao nỗi nhớ

Người xưa ngậm ngãi tìm trầm

Người thơ chỉ ngậm một mầm đắng cay

Để thành bất tử vì ai

Xôn xao nỗi nhớ tỉnh say một thời

Vâng, tập Xôn xao nỗi nhớ của chúng ta là tập thơ của một thời - một đời.

Nó đã và đang mang nặng một nỗi niềm minh triết giữa cái hiện hữu và vô cùng nó đã từng có để trở thành không - dù không phải quá khứ - không phải tương lai cũng không phải là hiện tại - bởi vì phút giây hiện tại này Dòng Sông cầm bút trên tay... nhưng khi Dòng Sông buông bút nó đã trở thành quá khứ. Vì vậy những kết tinh trong những dòng thơ các bạn là một mảng ánh sáng sắc màu lung linh hư ảo của ngày xưa và hiện tại. Cái hư ảo của minh triết đủ sức lay động dòng tâm cảm của từng người thơ.

Những bài thơ hiện diện nơi đây còn mang gam màu đặc chủng “tình yêu” của một thời đã mất - Giờ chỉ còn là nỗi nhớ.

Chúng ta không muốn đánh đổi những yêu thương để trở thành nỗi nhớ, nhưng rồi chúng ta đã và đang đánh đổi, tất cả đã và đang trở thành :

Xôn xao nỗi nhớ một thời

Xôn xao nỗi nhớ một đời xôn xao.

Cũng chẳng có gì lạ đâu, với các nhà thơ thì nỗi nhớ luôn luôn xáo động, ở khung trời hẹp này, con đường xưa rưng đóa hoa vàng, một cơn gió thoảng cho lá me bay đầy trên tóc, một ánh mắt buồn trong một chiều thương, một tiếng thắng xe ngoài đầu ngõ cũng gợi nên nỗi nhớ của một thời...

Cái thời xa xôi ấy dù bây giờ ta mang trần trở đi tìm và chỉ đụng bờ không, thật tình thì không ai muốn mất đi cái thời xa ấy dù là một hạt bụi của ngày xưa, nên chúng ta đã hội tụ về điểm hẹn vườn thơ cùng nhau kiếm tìm và vun trồng những cây tình lung linh bóng nhớ cho vườn thơ xanh

lại thời gian trong cái không gian hiện hữu có bóng bằng lãng nhuộm tím nỗi niềm, có cái ngày xưa thân ái thật sự ta đã bị thời gian bỏ rơi, vì trong một lúc tỉnh, say nào đó ta đã vô tình dừng lại và đã bị bỏ rơi. Người ta bảo rằng già từ dĩ vãng để chạy theo thời gian mới không bị bỏ rơi. Vậy mà không mấy ai chịu buông bỏ, chịu già từ những gì không còn thuộc về bây giờ nữa.

Và những người thơ bị thời gian bỏ rơi đã gặp nhau ở điểm hẹn này. Cùng nhau cộng những nỗi buồn thành những niềm vui, gửi đến các bạn yêu thơ trên thi đàn toàn quốc.

Thân ái.

Dalat, 20.4.2002.

Trái tim của vườn hồng
Dòng sông Trương Thị Giàu
4/12 Nguyễn Trãi - P.10
Đà Lạt - Lâm Đồng

Thơ

TRƯỜNG THỊ GIÀU

Đà Lạt

THÀNH PHỐ TRONG NHAU

*Có một chiều em nhặt nỗi buồn rơi
Trên thị trấn miền Cao Nguyên lạnh giá
Gió ào tới hôn liêu lên đôi má
Bờ môi mềm nhấm nháp nỗi buồn em*

*Có một chiều như lạ như quen
Em đặt từng bước chân lên mùa hạ
Và bất chợt em thấy mình xa lạ
Giữa cuộc đời - giữa thành phố không anh*

*Đà Lạt rất tình và Đà Lạt xanh
Căng sợi nhớ mong manh từ phố núi
Đường chim bay hay con đường anh run rủi
Những con đường của thành phố không em*

*Và chiều nay vừa lạ vừa quen
Con đường cũ chen dấu chân lũ khách
Một ánh mắt về em như thâm trách
Dù thành phố nào ta vẫn trong nhau.*

RƯỢU EM

*Rượu đây anh – em rót mời
Uống đi – uống cạn một thời xuân em
Nếu say em sẽ bắt đền
Nguyện làm hành khất bên thêm tình yêu*

*Có say nên mới dám liều
Thật say mới thấy rõ điều điều ngoa
Em mang dáng dấp ngọc ngà
Với anh... em chỉ... đàn bà.... thế thôi*

*Ừ thì như thế mới “đời”
Uống đi uống cạn những lời thị phi
Nụ hôn dấu ấn còn ghi
Trăm năm đâu phải chỉ vì rượu em*

Đà Lạt. 5. 2002

MỘT ĐÓA HOA BUỒN

*Hoa sen đâu có trên rừng
Thì đây một đóa hoa mừng người yêu
Dù em người cũ rong rêu
Đã từng thả một cánh diều ước mơ*

*Ừ thì tất cả là thơ
Ừ thì em chỉ nằm mơ ban ngày
Mở bàn tay, nắm bàn tay
Run run em nhấc then cài trái tim*

*Giữa lòng phố núi bình yên
Cớ sao em lại đảo điên quay cuồng ?
Trên tay một đóa hoa buồn
Một dòng nước mắt ngược nguồn về anh !*

MƯA PHA LÊ

Dòng sông TRƯỞNG THỊ GIÀU
thân tặng thi khách vườn thơ

*Người thơ ơi
Ở trên rừng
Thấy mưa đổ giọt
Xin đừng xót xa
Giọt dài
Giọt ngắn
Kiêu sa
Nghe như tiếng khóc – vỡ òa trên môi*

*Vòng tay phố núi xa rồi
Mà còn đây cả một trời đam mê
Rừng mưa vẫn gọi em về
Có sao anh gửi pha lê giọt buồn*

*Một tay em đón chiều buồn
Một tay anh đón giọt buồn anh cho
Hai tay nặng trĩu mừng lo
Trái tim hóa đá bỗng rỏ rỉ đau*

Xuân 2002

HUYỀN THOẠI EM

*Em đếm bước trong mùa thu lộng gió
Mắt thông nhìn nghiêng ngó nỗi buồn em
Tóc thông bay phủ đường đến trái tim
Vàng phấn rắc lên miền kỷ ức*

*Xe rời bến em bỗng thành xa lắc
Bến đợi chờ xanh ngắt một chiều mong
Nơi anh về có những hàng thông
Nơi anh đến có Dòng sông em chảy*

*Đến – đi – bây giờ và mãi mãi
Vẫn giọt buồn tuôn chảy một dòng em
Tình cho em – anh chỉ có một zem
Zem tình ái của riêng em huyền thoại*

Thu 2001

MƯA...

*Mưa rơi hay nước mắt rơi
Mưa ở ngoài trời mưa ở trong em
Một tay em mở cửa tim
Một tay em vén bức rèm tương tư*

*Anh yêu em thật đấy ư?
Mà sao anh nói tạ từ mùa thu
Nghìn năm Đà Lạt sương mù
Nghìn năm em ở ngục tù thế gian*

*Khách thơ
Gọi
Dòng sông ngoan
Hay là dòng chảy gian nan giữa đời
Rừng thông lá rụng chiều rơi
Nhớ anh với nỗi đau đời... trầm luân.*

Thơ
XUÂN TRƯỜNG
Gia Lai

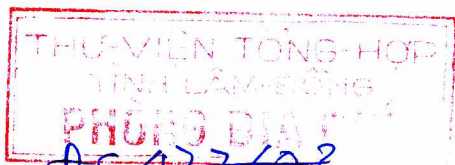
PLEIKU XƯA

*Người ra đi đang lúc tỉnh mơ
Khói bay mặt nước sương chờ trên cây
Ta nghe tiếng lá hao gầy
Sang mùa rơi xuống lưu đầy dưới sương
Bên hồ rõ giọt vô thường
Khua vùng biển nhớ, khói sương bay đầy
Bây giờ má vẫn còn hây
Dang tay em níu cái ngày hợp hôn
Ta càng nghe, dạ bồn chồn
Mùa sương xưa, ướm nụ hôn năm nào !
Thu êm vàng vọt trắng sao
Pleiku xưa, tóc trái đào vai em..
Môi bao nhiêu tuổi vẫn mềm !
Tóc bao nhiêu tuổi trắng thêm ái ân !*

EM VÀ SUỐI

Tặng Dòng Sông

Tiếng tóc em băng qua lồng ngực
 Như tiếng suối ngọt ngào qua vùng đất mẹ nhô lên
 Suối cũng như em,
 Thế hình đâu bằng phẳng
 lại là điều kỳ diệu của thiên nhiên
 Suối vẫn trong xanh hiền hòa mùa nước nhỏ
 Rồi, thét gầm hùng vĩ lúc mưa to.
 Suối chỉ thay đổi hai lần như thế.
 Khép lại vòng tròn đơn vị thời gian.
 Còn em xưa là con gái,
 Lớn lên làm mẹ, làm bà.
 Những mùa cuộc đời xếp thành đường thẳng
 Nợ nần chi mà lụy kiếp văn chương
 Thương em chân mỏng quần trên đá
 Nghe thì thầm tiếng suối ngỡ là em.

DC. 560 / 15

DC 477/03

NHỚ MÙA ĐÔNG

*Mùa đông này tìm vết chân anh,
Chuông giáo đường vang trong trời cũ
Lẽ vẫn xưa, anh vắng nơi nào ?
Mà Thánh ca xanh miên ký ức.
Gió ngả màu hoang vắng tâm tư
Anh đi rồi, còn đâu giây phút
Trộm nhìn em, đêm ấy nguyện cầu
Ngày theo chồng mang theo nỗi nhớ
Lạnh khô người, quá đổi mệnh mông.
Mùa đông này dài hơn mùa trước
Có một người cứ mãi mòn trông.*

NHỚ CHẰNG RA EM

Xin lỗi nhé !

Người cứ cười chào, tôi cứ ngơ,

Bởi con gái ra đường bây giờ thường bịt mặt.

Chỉ nửa nụ cười chưa thể là em !

*Bởi đôi mắt chưa hằn sâu nỗi nhớ, thì tín hiệu
của lòng đâu kịp chạm nhau,*

Ta trách đời nhiều đôi mắt giống nhau,

căng trí lắm, không hề phân biệt nổi,

Nhớ chẳng ra em !

một lần ta gian dối

ta trách mình đến nỗi băng khuâng.

Thơ
THANH TRẮC NGUYỄN VĂN
Sài Gòn

NÚI NGỌC

*Đi tìm Núi Ngọc trong mơ
Thấy trăng với gió thần thờ chờ nhau
Hỏi thăm Núi Ngọc ở đâu ?
Nụ tằm xuân bỗng cúi đầu lặng thinh.*

*Ta đi tìm nửa tìm mình
Hành trang một mảnh chân tình lên đên
Theo em lên thác xuống ghềnh
Vượt qua năm tháng vẫn... mệnh mông buồn !*

*Mịt mờ Núi Ngọc mưa tuôn
Cũng mong đi hết ngọn nguồn tìm ai
Nỗi đau lẫn xuống đường dài
Câu thơ khắc khoải gọi hoài nhân duyên.*

*Em còn bỏ ngổ trái tim
Ta còn bỏ ngổ một miền cỏ hoa
Ngập ngừng ta chợt hỏi ta
Đi tìm Núi Ngọc hay là tìm em ?*

TIỀN BIỆT

*Ngẩn ngơ một khúc nguyệt cầm
Câu thơ bỗng vỡ
Nghe thăm thì mưa
Em về phương ấy xa chưa ?
Để ta đứng lại cuối mùa vàng bay...*

*Ai người khoác áo heo may
So dây thương nhớ héo gầy lá trắng
Tơ lòng chạm ngón giá băng
Nụ hôn gợi muộn
bóng dần
hoàng hôn*

HOA ĐỒNG TIỀN

*Hoa đồng tiền hư hư ảo ảo
Đâu chỉ có tiền là có được em
Ta thà đốt hết bạc vàng châu báu
Để thật yêu em
Yêu một lúm đồng tiền !*

CÔ HÀNG HOA

*Nhìn hoa bỗng thấy một người
Nhìn người lại thấy nụ cười trong hoa
Câu chào e ấp thiết tha
Lơ ngơ cánh bướm
Ai hoa ?
Ai người ?*

Thơ
NGUYỄN TÚ NHÃ
Bạc Liêu

KỶ NIỆM

*Tưởng ngày xưa mình chẳng phải của nhau
Chỉ thấp thoáng đôi ba điều mơ ước
Sông nước mênh mông làm sao biết trước
Lá theo dòng, chiếc lá sẽ về đâu ?*

*Có những nỗi đau thật là ngọt mát
Làm rung lên bao cung bậc diệu kỳ
Như hôm nay dấu muộn màng em biết
Có một thời cảm xúc ấy... hình như*

*Em vẫn biết mây bay là biên biệt
Gió thoảng qua ai giữ được bao giờ
Anh như mưa mát một thời con gái
Giờ đã là kỷ niệm thuở nào xa*

*Không có anh đứng đợi cuối con đường
Em vẫn đi trên lối hò hẹn cũ
Hàng cây quen mùa về thay lá mới
Riêng đời em bao thuở sẽ thay xanh ?*

HƯƠNG VỊ

*Dù cho đầy hay vơi
Cũng vẫn dòng sông trôi
Dịu dàng hay ngúng nguẩy
Cũng vẫn là em thôi*

*Xin sống thật là mình
Để lớn rông như sông
Mạ xanh rồi lúa trổ
Hương bay khắp cả đồng*

*Vì em là con gái
Đông đánh chút thôi mà
Anh đừng lặng im mãi
Cho lòng em xót xa*

*Giận hờn là hương vị
Của những người yêu nhau
Trời dành cho đôi lứa
Để tình thêm sắc màu*

*Nhìn mắt em đi anh
Nhìn chi trời cao vậy
Huê nhau cho đời vui
Chim chuyền cành hót đấy*

DÒNG ĐỜI

*Anh chở em ngày hai buổi đi về
Chiếc xe cũ bên những xe đời mới
Dẫu bon chen giữa bộn bề cuộc sống
Vẫn giữ lòng nguyên vẹn chút tình riêng*

*Nợ áo cơm ai người không phải trả
Ta bên nhau chia nhẹ gánh gia đình
Đồng lương mỏng em liệu lo sau trước
Khoản thêm giờ trang trải vẹn tình thân*

*Chiếc xe cũ em sau và anh trước
Vòng xe quay thu ngắn khoảng đường xa
Những người ngược xuôi dù quen hay lạ
Giữa cuộc đời cũng chỉ kiếp nhân sinh*

*Những vòng xe chở tình ta vẹn vẹn
Vẫn mỗi ngày đều đặn giữa biển khô
Vẫn xanh lá, xanh trời và xanh biển
Vẫn xanh màu hy vọng trước tương lai*

Thơ
ĐẶNG QUỐC KHÁNH
Quy Nhơn

TẶNG NHÀ THƠ HOÀNG CẨM

*Chẳng cần chiếc lá Diêu Bông
Vẫn vương mối nợ ngàn sông chưa tròn
Tơ tằm rút ruột héo hon
Sang sông con sáo mỗi mồn kêu thương*

*Biết đâu dâu bể mà lờ mờ
Trách chi em gái sông Tương cách lòng
Nghĩa gì chiếc lá Diêu bông
Ngại gì em đã lấy chồng hay chưa*

*Đã thâm yêu cứ đợi chờ
Gieo chi khúc hát vần thơ tổ tình
Lá diêu bông chẳng sắc hình
Bời bời rụng xuống tim mình với ai*

*Đường em đi mấy dặm dài
Trái ngang mộng cũ tiếc hoài trăng xưa
Nhấn lời gửi tiếng vu vơ
Lá Diêu bông hơi mịt mờ nơi đâu...*

Tháng 9.1999

MỘT THOÁNG SÀI GÒN

*Một thoáng Sài Gòn trẻ trung rạo rức
Ùa vào anh ào ạt như mưa
Con mưa Hạ đầu mùa nhiệt đới
Xanh bồi hồi cõi nhớ đông đưa
Một khoảnh khắc trưa Sài Gòn lặng lẽ
Tách hồn anh ngoài hồn độn thanh âm
Nắng cháy dòng người vòng quanh ngã bảy
Lôi anh về em mát bóng râm*

*Một thoáng Sài Gòn chiều tím tím
Lá me vương tóc gió tràn vai
Em e ấp giấu mộng đầu trên ngực
Sợ gió lừa mộng sớm sầu phai*

*Một thoáng Sài Gòn nửa khuya trầm mặc
Mình anh lặn độn với vắng trắng
Con kiến nhỏ công trời đêm thao thức
Cánh tình em vút ánh sao băng*

Saigon tháng 6.2000

GIỌT ĐÀN TƯƠNG TƯ

Cầm tay

Đà Lạt mờ sương

Phù hoa

Rụng đóa vô thường rừng rưng

Lạ chân

Phố núi ngập ngừng

Xôn xao nỗi nhớ

Hương rừng chạm môi

Bồi hồi

Nâng cốc rượu mời

Nửa em đắm đắm

Nửa tôi nồng nàn

Cầm tay

Đà Lạt mơ màng

Trăm năm

Còn những giọt đàn tương tư

Đà Lạt 6 – 2000

MƯA ĐÀ LẠT

Tặng nhà thơ Dòng sông
Trương Thị Giàu

*Một xúu hồng mỏng mảnh dưới mưa bay
Đâu đủ che ta và em khỏi ướt
Mưa đầy trời chiều nay ai biết
Hai ta chung đội chiếc ô hồng*

*Đà Lạt mưa da diết bao lòng
Ồi ! cơn mưa rạo rức hồn cây lá
Đi bên em con đường quen hóa lạ
Ta như tan vào biển mưa xanh*

*Một xúu hồng mỏng mảnh mong manh
Là cả khối tình ta đó
Rồi chiếc ô có thành căn hộ nhỏ
Em nói gì khi trời tạnh cơn mưa*

Đà Lạt, tháng 6. 2002

NGƠ NGÁC CỠ NGƯỜI

Nửa xác lá mồ côi

Cháy ngùn bờ khát vọng

Nửa trắng thể hờ hững

Ngờ nghịch bóng trời trôi

Tà huy un sắc trắng

Mây tám hướng ly tan

Em gởi tay vào mộng

Nở một vùng hào quang

Đôi môi cười kỳ dị

Ngơ ngác núm côi người

Áo tình lay chợp mắt

Sương khói ngọn hồn tôi

Tháng 6.1996

Thơ
NGUYỄN LONG
ĐakLak

NGÕ XƯA

*Ngõ xưa vắng vắng tiếng nàng
Rủ tôi ôm chút trăng vàng rồi đi
Thần thờ lệ ướt hoen mi
Tôi và trăng ấy biết gì nàng ơi!
Chiều nay gió thoảng tôi rời
Xôn xao nỗi nhớ những lời hẹn xưa .*

CHIẾC LÁ

*Là chiếc lá giữa vời không biết nói
Là thủy tiên mọc giữa cụm mây chiều !
Là Dòng sông, là xanh ngát, bao nhiêu !?
Để chiếc lá nhiều điều không dám nói*

TÍM DƯ ÂM

Tặng Dòng sông

*Gió buông tay cảnh pensée rơi vội
Ao lụa đào phơi mỏng chút tình xưa
Ai về muộn gió thì thâm quá đôi
Đôi thông buồn, sương khói vướng mây đưa*

*Sợi nắng long lanh giăng đầy cửa trước
Tiếng ai cười khe khẽ tíu đầu môi
Câu hát tiễn đưa ai chờ chân bước
Giọng còn ngân trong cung phím đàn ơi*

*Sợi tóc bay bay, thơm mùi nguồn cội
Núi lở làng còn gió đứng sau lưng
Ai đã đến, ai đã chờ ngóng vội
Khoảng cách nào dấu được thuở người*

*Rồi năm tháng nắng mưa cười thon thả
Đợi em về phố núi thương thầm
Cây đàn xưa theo về nơi vô ngã
Cành Pensé vùi vùi tím dư âm.*

Nguyễn Long

Thơ
HỒNG HOA
ĐakLak

BÀI THƠ CHO TÔI

(Viết với Dòng Sông)

*Cám ơn anh đã bước ngang
Đời tôi mới được những trang thơ buồn
Bước chân anh thả chiều buông
Dư âm vang vọng rầy ruồng phía tôi*

*Tiếng chim về giữa đơn côi
Tôi nghe vắng vắng những lời thủy chung
Ấm lòng đêm lửa bập bùng
Đốt buồn anh ạ - đêm rừng xóa sương*

*Đêm nay hồn nhẹ vẩn vương
Tiếng con chim cũ thân thương bên hè
Cung đàn âm điệu tôi nghe
Như mùa xuân phủ vòm me xanh bờ*

*Bài thơ tôi viết cho tôi
Chìm mình lạnh lốt những lời ví von.*

HOA THƠ

(Viết với “Buồn qua bóng đời”)

Sông giờ lướt sóng biển khơi

Nhờ mưa

Tôi nhật thơ rơi

Đầu nguồn

Hoa thơ

Tim tím giọt buồn

Nhẹ nhàng

Len lối lạch luồng

Tim tôi

Hoa thơ

*Đâu thể đơn côi
Bốn phương hội tụ
Hoa đời ngát hương
Nâng từng nụ
Lóng lánh sương
Nghe chân ai
Khe khẽ
Miên trường xác xao
Rồi xa một thuở chiêm bao
Nhuộm pha sắc tóc
Lặn vào dư âm
Xuôi dòng
Về biển xa xăm
Còn tôi?
Sao đứng lặng thầm
Ngóng mưa*

Hồng hoa (DAKLAK)

LẦN VỀ YOK ĐÔN

Đề tặng chồng tôi – Trình Thuận Hòa

Lần đầu đến với Yok Đôn

Rừng cây dang cánh ngập hồn thôi miên

Ngẩn ngơ quên hết ưu phiền

Kể từ hạt bụi lẫn miền trần gian

Ngỡ đây là “Động hoa vàng”

Nhắc chi dấu ấn bàng hoàng cầu treo

Qua sông dù khỏi chống chèo

Mím chân nhẹ bước cheo leo giữa vời

Cầu treo năm tháng rã rời

Vịn vào đâu? Khỏi rồi bởi niềm tin

*Bâng khuâng len lén tia nhìn
Xuống dòng chảy để thấy mình lenh đênh
Lâng lâng con sóng dập duềnh
Vội vàng anh đỡ về trên phiêu bồng
Ngỡ ngàng trên bước chênh chông
Bỗng dừng ta lại yên lòng CẦU TREO
Dòng Sê - Rê - Pốc nhớ cuốn theo
Dùm ta với những bọt bèo tháng năm
Yok - Đôn ơi! Lần đến thăm
Đậm đà như thể cơm Lam gà Lào.*

HOÀI NIỆM DÒNG SÔNG

Thân tặng Trương Thị Giàu

*Hương Trà thơm Khúc sông quê
Như mây ngất giữa bốn bề tháng năm
Dòng sông một thuở xa xăm
Ta bơi lội mãi ướt đầm tuổi thơ*

*Xa quê sông có ngóng chờ
Ta về tắm lại dòng mơ năm nào
Giờ ta nổi nhớ nghiêng chao
Nhớ xanh dòng biếc hanh hao nắng vàng*

*Rong rêu từng vạt vắt ngang
Giữa dòng như đám mây hoang bên trời
Xa xa từng cánh buồm trôi
Câu hò ai thả lả lơi cuối chiều*

*Đò ngang một chiếc đìu hiu
Nối bờ Nội Ngoại ấp iu đậm tình
Hồn ta rợp bóng lung linh
Con đò, bến nước dáng hình dòng sông*

*Hương Trà - khúc vượt hư không
Thơm lan mãi quyện cõi lòng tha hương.*

Thơ

TÂN NGUYỄN

Vĩnh Long

CẦU GỖY

*Cùng nhau nôi ván làm cầu
Chông chênh cầu gãy lở cầu hện thê
Vắng tanh không bóng đò về
Nước xoi bến đợi ủ ê hôn hoàng*

*Chim ơi, cánh mới bạt ngàn !
Lạnh thân cò trắng lẻ đàn đời con
Nắng chiều nhàn nhạt đầu non
Tình xưa rơi rụng bào mòn ván xưa...*

*Cho dù sáng nắng chiều mưa
Mong gì nôi ghép ván xưa thành cầu.*

Hôn liêu

(NHẠC VUI ĐỒNG QUÊ)

Thơ Xuân Trường
Nhạc Giao Tiên

Như tươi - tí lắc

Muốn hôn chắc cũng phải liêu chớ em khó
quá biết chịu sao đây? Tình
ta (thời) chín đỏ hây hây hây sao còn cách biệt
như ngày và đêm! Bây (thời)
giờ ta cách xa em thôi đành thôi đành đứng
đợi, bên thềm bên thềm ái ân.
Tưởng rằng ta gặp đã bao lần, thì ra là mộng
giữa chốn trần gian. Nụ hôn chưa hẹn
liêu một liêu ta tính mà thôi!
(hôn chớp thời cơ!) (Muốn)

VẤP NGÃ BẾN ĐỜI

*Xếp giấy mực thả mơ tìm bến mộng
Nhìn xa xa sông nước phủ màu xanh
Lông bóng nước, ánh mây hồng rạng rỡ
Lộng khung mơ, màu áo trắng tinh anh..*

*Em hôn hờ... dong thuyền tìm bến đậu
Trong rủi may vấp ngã giữa tình đời
Biển chao đảo thương sâu dâng giọt mặn
Xô đẩy về nghiêng ngửa mảnh trăng vơi...*

*Và hối tiếc - hoa sao khoe sắc vội
Để mơ màng lạc nẻo giữa dòng trôi
Tìm vớ vụn đẩy tình vào hoang mạc
Cuối đường về sót lại bóng đơn côi*

KIỆP PHÙ VÂN

*Hoa buồn số kiếp phù vân
Bước chân hệt hăng lụi dần về đâu
Dừng chân sương điểm mái đầu
Ngỡ rằng năm tháng mưa sầu đi qua*

*Nghiêng nghiêng bóng xế chiều tà
Ai xô mây tím lệch qua góc trời
Loay hoay lạnh bến sông đời
Mòn cây thương nhớ chưa vơi nỗi buồn...*

*Cho dù bến lạc sông thương
Mông mênh xuôi chảy... bèo nương theo dòng !...*

Thơ
LỆ KHÁNH
Đà Lạt

RU CON

*Đêm khuya con trở giấc hồng
Tay ôm cổ mẹ môi nồng sữa thơm
Vòng tay mẹ sát thân ôm
Vỗ về tiếng khóc thương con bạc phần
Riềm mi con khép dần dần
Àu... ơ... mẹ hát tiếng trầm tiếng cao
Con ơi đời mẹ lao đao
Mới hai mươi tuổi khổ đau duyên tình
Àu... ơ... tóc mẹ còn xanh
Mẹ đơn chiếc chỉ riêng mình con thôi
Đêm khuya con mẹ ngủ rồi
Mẹ ôm gôi chiếc ngậm ngủi thương thân*

TÚY CA

*Ngang trái nào hơn ngang trái này
Rượu nào vừa nhấp vội vàng say
Rượu nào vừa uống nghe đặng đặng
Nghe ướt trên mi mắt đọng đầy*

*Anh ở rất gần nhưng vẫn xa
Tình em chấp cánh muốn bay qua
Nhưng hình như thể trời giông bão
Gió loạn ngăn tình dây thiết tha*

*Em hiểu tình anh cũng mặn nồng
(Nhưng yêu cho lắm cũng bằng không)
Yêu cho điên đảo hồn hai đứa
Cũng chỉ là yêu đến thế cùng.*

*Mưa lạnh đêm nay lạnh ý sâu
Hành lang hiu hắt gió về đây
Gió về đâu nhỉ ? Anh đâu nhỉ ?
Em lạnh đêm nay, anh ở đâu*

*Rượu đỏ ly đầy em uống thôi
Nâng ly em để rượu mềm môi
Rượu cay nên cả hồn điên đảo
Cả khổ đau này theo rượu vơi*

*Mai sáng mời anh say với em
Uống đi rồi hai đứa cùng quên
Cùng quên ngang trái và đau đớn
Để rước tình nhau suốt kiếp tìm*

Thơ
PHẠM KIM NHUNG
Thái Nguyên

NOI MÙA XUÂN RẤT THỰC

Thân mến tặng DS.Trương Thị Giàu

*Người ở, em về kéo lờ đón xuân
Nơi ban mai bừng vui giọt nắng
Nơi tàn đông có thì thầm lặng
Cho nước sông Cầu nặng chở mây trôi*

*Em phải về đừng buồn nữa anh ơi
Thương hoa cải ngồng vườn trong giá rét
Mưa bụi bay sục sùi cay khóe mắt
Đã thấy gió đông lay khẽ nẻo chiều*

*Và chùm hoa xoan tím dễ yêu
Chim cũ xôn xao gọi bấy thao thiết
Phương trời xưa tiễn người đi biệt
Để ngày sau ngõ hẻm cũ phân vân*

*Bản tăng gô êm ái giữa mùa xuân
Cho màu xanh bên hạt mầm khát vọng
Ơi rất thực mùa xuân thêm lắng đọng
Tín hiệu mừng vui đến với giao thừa...*

HƯƠNG THỜI GIAN

*Đêm nằm mơ đi giữa mùa xuân
Vết thời gian trải dài theo nhung nhớ
Ơi gặp lại miền xưa như duyên nợ
Nước suối trên ngàn mãi chảy về xuôi*

*Ừ nhĩ ra mình qua tuổi đôi mươi
Chùm nắng mới vừa quen vừa lạ
Cỗ xe lăn cử nhịp nhàng nhanh quá
Chưa một lần ngồi nghỉ cho chẳng !*

*Rồi cả mặt trời và cả vầng trăng
Sau tàn đông vẫn chông chênh sương khói
Thoáng nếp nhăn điểm tô bên vầng nhớ
Nghe nhịp thở mình dung dị tóc mây*

*Chồi non mượt mà thon búp ngón tay
Nơi vườn quả xanh thêm miền cổ tích
Phút suy tư nghe hạt mầm tí tách
Gọi men mùa ươm ủ dậy hương xuân...*

MÙA XUÂN TẠ TỪ

*Rồi mùa xuân lặng lẽ ra đi
Chim én về đâu ai biết
Cỏ non tơ gam màu xanh thao thiết
Một trời nhung nhớ phân vân*

*Rét dài rét lộc rét nàng Bân
Phút tan sương lạnh về im như thóc
Em vẫn thế bùm môi không khóc
Cơn mưa đầu chột tạnh chột mưa*

*Tan hội anh về quan họ dần thưa
Hẹn với nhau mùa sau đến hẹn
Hai nửa yêu thương một trời thánh thiện
Giã từ mưa bụi nhìn nhau*

*Mùa xuân ơi - Không ở lại nữa đâu !
Cánh hoa xoan tím vào nỗi nhớ
Có cánh hoa mỏng manh không vỡ
Gặp bên đường anh bảo hoa lê*

*Cuối cùng xuân đã ra đi
Câu thơ quen lạc vào miền thục
Kỷ niệm êm đềm trôi trong ký ức
Phút tạ từ ai đó ngóng theo.*

Thơ
TỪ XUÂN LÃNH
Sài Gòn

XIN...

*Xin chiều một chút khói sương
Đong trên mắt biếc vẩn vương ngày về
Xin đời một chút đam mê
Dẫu chiêm bao cũng muốn kề cận nhau
Xin trời đất bỏ cơn đau
Để mưa đừng ướt tình đầu lạnh run
Xin em về chậm, ta buồn
Và thêm chút nhớ trắng hồn ngu ngơ
Xin ta bỏ dở câu thơ
Để nghe mình mãi đại khờ yêu em
Xin con bướm nhỏ cánh mềm
Bay về ghé đậu bên thêm nhớ nhau.*

MÙA THU ĐI

*Rơi hạt nắng tơ vàng
Bâng khuâng đôi cổ biếc
Mùa thu đi biệt
Nghe chiều về mênh mang*

*Một chút gì xa xăm
Động trong hồn rời rã
Có nỗi buồn xa lạ
Rớt xuống đời lạnh căm*

*Con nhện ngày chẳng tơ
Gói trời trong chiếc lá
Giọt sương ngấn trên đá
Khóc cuộc tình bơ vơ*

*Hạt bụi nào gió bay
Hóa kiếp người thần thoại
Dòng sông nào chảy vội
Chở thuyền về trắng mây*

TÌNH THIÊN THU

*Đôi mắt ướt ngó trời xanh ước vọng
Tình thiên thu em vẫn đẹp thiên thu
Em có về trong áo mỏng sương mù
Cũng xin giữ nét kiều thơm ngây ngất.*

*Em đã đến như thiên thần trì ngự
Trong bao la cung bậc thuở yêu đời
Trong tình yêu vời vợi tuổi đôi mươi
Nghe xao xuyến cả đất trời hội tụ.*

*Rồi em bỏ ra đi như cát bụi
Dấu huyền mơ đọng lại bước đam mê
Cho trần gian ngơ ngác buổi đi về
Chùng vũ trụ cũng òa lên nỗi nhớ*

*Màu mây trắng nâng tình em trinh bạch
Đời băng khuâng thấp nển đốt ngày xuân
Cũng chiêm bao lãng đãng đến tận ngàn
Hồn xa vắng trên cung sầu rớt lại.*

Thơ
NGUYỄN THANH
Cần Thơ

NÉT ĐAN BUỒN

*Trời đẹp như ngàn xanh ước mơ,
Nắng lên ngoài phố tự bao giờ;
Có ai bên cửa ngời đan áo,
Từng mũi kim là một ý thơ.*

*Trong dáng Kiều kia có vẻ như
Xuân tình sớm đuổi nét vô tư;
Trao ngàn chỉ thắm cho thiên hạ,
Ai đổi cho mình một môi tơ.*

*Máy nhịp rì rầm cung điệu cũ,
Buồn giăng theo lớp lớp mưa đầu.
Mỗi dòng chỉ nhỏ thêu hoa cười
Là vạt đường tơ dệt khối sầu.*

*Ngày lại ngày qua cuộn chỉ vơi,
Vì đan lành áo ngự cho người;
Áo lòng em để ai đan kín,
Bất hạnh đời em lắm bụi đời.*

*Bên tách cà phê giữa quán nghèo,
Có chàng thi sĩ mặt đăm chiêu,
Như thương cảm với người xa lạ,
Ngồi viết bài thơ mắt tịch liêu.*

MẤY VẦN THƠ XUÂN

*Tai lắng động muôn cung đàn tiếng hát,
Ta tựa mình lẫn thân dưới tàng cây,
Tâm tư nhẹ một niềm vui bát ngát,
Ngây ngất sâu tình, lệ cảm thương lây.*

*Cảnh diễm lệ Thiên Nhiên se chỉ thắm,
Hồn nhân sinh giục giã ở trong ta;
Lòng băng khuâng bao ngó ý mượt mà,
Ai đã tạo cho con người muôn vẻ !*

*Bên lùm rậm, nụ tâm xuân mới hé;
Bò lang thang, hoang dại, nhánh lan rừng
Và đây niềm tin - từng lớp hoa hồng
Đang tận hưởng những luồng không khí mát.*

*Chim chúc tụng quanh ta và múa hát
Bằng lời hay trong ý đẹp khôn lường;
Chút men tình cũng gọi nỗi vấn vương
Và rung động như trùng dương hạnh phúc.*

*Mộng cảnh nẩy lộc xòe, lan ngón quạt
Đón gió lành ngào ngạt tự ngàn phương,
- Làm gì đây, ta mãi nghĩ bản khoản ?
Vì cuộc sống và thiên đàng bất tuyệt.*

ĐÊM BÂNG KHUÂNG

Gửi N.V.Ấu và N.N.Dũng

*Ở Cái Răng mà nhớ Cái Răng,
Đêm đêm hồn ngập nổi băng khuâng,
Mang mang bìm bịp kêu con nước,
Trăng trắng phù sa rụng bãi bần.
Xào xạc chèo khuya khua chợ nổi,
Ngọt ngào ca cổ vọng sông trăng.
Phong Điền một dạo thăm quê ấy,
Vội vội hôn thơ nhớ cụ Phan.*

Thơ
TRẦN THÚY LIỄU
Bà Rịa - Vũng Tàu

EM VỀ

*Em mang dòng núi xa nhà
Mang cả những nỗi đam đà ngày xưa
Ngồi buồn anh đếm hạt mưa
Bao ngàn hạt vớt em chưa quay về*

*Em đi vắng về đường quê
Em về nhạt nắng đê mê bướm tình
Dấu rằng chiều muộn tâm linh
Lấy tim nhóm lửa soi hình bóng ai*

*Bằng lãng rục tím chiều nay
Như em đang xóa ngang vai tóc thê
Dù mai chẳng vẹn phu thê
Vẫn mong ngày tháng em về ghen em.*

MẮT LÁ SẦU ĐÔNG

*Sầu đông năm tháng sầu lòng
Trơ cành trụi lá đường cong thuở nào
Lòng em bỗng nhói tim đau
Lối mòn năm cũ xanh xao héo gầy*

*Dẫu em là cánh chim bay
Cùng trời cuối đất vẫn quay đầu về
Tổ rơm thơm vị miền quê
Thấm tình em đó Sơn Khê nhớ nhiều*

*Dù nhau đi giữa hương yêu
Xin anh đừng trách nhiều điều đắng cay
Lá buồn năm tháng lá bay
Anh hờn chi nữa những ngày không em.*

Thơ
HOÀNG NHẬT THIỆN
Gia Lai

BÓNG CHÀM

*Nghiêng nghiêng một bóng áo chàm
Nường theo gậy trúc, đường làng lắc lay
Gió ời khe khẽ kéo bay !
Tre xao, nắng xuống bóng gầy run run.*

*Thoáng buồn đếm nhịp băng khuâng
Nghe thời gian chảy, mùa xuân xa dần
Rồi mai... ta sẽ hóa thân
Nghiêng nghiêng một bóng cụ ông bên đường*

*Bóng chàm gọi nhớ, gọi thương
Thuở tay gậy trúc níu vương những gì ?
Xa xăm một bóng sử thi
Chút lòng nguyên chút chi chi giữa đời*

*Giữa đời đen trắng sóng đôi
Lợi danh được mất... vòng xoay rã rời
Tìm qua lớp bụi mấy thời
Kết tinh môn một chữ Người... là say !*

ĐỈNH MÙA XUÂN

Tặng các nhà khoa học

*Ta gánh ước mơ lên đỉnh mùa xuân
Đỉnh non xanh - nơi tự nhiên tự lộc
Đường quanh co, dốc ngược
Phía chân mây !*

*Đỉnh mùa xuân không thấy đường chân trời
Nơi rộng mở không gian ba chiều, tự do suy định
Không nương chốn cửa thiên
Nhưng nghiệt thay những tháng năm khổ luyện
Để nhập dòng lên đỉnh mùa xuân !*

Đỉnh mùa xuân !

*Nơi những bậc chân tu theo lối đời thường
Kiểu cách trần gian mà “thiên đàng” hiện hữu
Hạnh phúc cho đời bớt những nỗi gian nan;
Manh áo, miếng cơm,
Ngựa xe, nhà sang, ốm đau... chia tay âu lo
phiền muộn !*

Chạm bậc thêm đỉnh mùa xuân -

*chạm mạch nguồn đam mê, sức sống
Ta gửi dở bài thơ cho tuổi xuân thì
Ta gửi hết vần thơ ai lỡ để xuân đi
Phía chân mây, đỉnh mùa xuân vẫn đợi
Không phung phí, rong chơi
Không sụp xuống nguyện cầu
Và... không tích đạo đức nơi vành môi nhạt thề*

KHÔNG DUYÊN

Tặng : Thy Lập

*Xanh đến thế, biển - trời xanh là thế!
Nắng dát vàng, sóng sánh biển Qui Nhơn
Gió chiều ru từng chân tóc dịu êm
Bờ cát trắng, dấu chân in trăm lối
Biển mênh mông - biển ngát xanh nguồn cội
Mở lòng dâng đầu tiếc những gì cho
Vắng quá em ơi ! Đôi buổi hẹn hò,
Thuở tình yêu không duyên kẻ bên biển !*

Thơ
CÁT ANH LỢI
Cần Thơ

XÔN XAO NỖI NHỚ

*“Xôn xao nỗi nhớ một thời
Xôn xao nỗi nhớ một đời xôn xao”
Rồi lòng tay gôi chiêm bao
Từng cơn sóng nhớ vỗ vào bờ yêu
Tháng năm hóa kiếp rong rêu
Môi hồng vẫn nở mỹ miều trong gương
Mắt hoa đắm đắm dấu thương
Tóc hoa lòa xòa mùi hương mơ màng
Trôi dòng bến vắng đò ngang
Giật mình phảng phất một làn khói sương*

26.2.2002

SỐNG LẠI NGÀY XƯA

*Mọi kỷ ức trong kho hai thế kỷ
Mối tình xưa ngỡ chết tự bao giờ
Chợt một ngày dạo bước giữa đường mơ
Bỗng góc búi vườn cam tươi hẳn lại;*

*Hương ngan ngát thơm thơm mùi trẻ dại
Buổi đầu tiên chim chóc hót vui tai
Một con ong chăm chỉ hút mê say
Ai có biết có người đang bắt chước.*

*Rồi giây phút thiên đường vào quá khứ
Tôi ngồi đây giữa góc búi vườn cam
Hồn lâng lâng theo khói thuốc dần tan
Lại thêm nữa một mùa thương kỷ niệm !*

26.2.2002

YÊU

*Sông biển con thuyền tình bến nước
Gió trăng phơ phất thoáng qua màn
Yêu em không muốn là em nữa
Chỉ muốn em là hơi thở anh.*

Thơ
HOÀNG TRỌNG TOÀN
Đà Nẵng

TRÁI TIM BÓNG TỐI

Lối vào của một trái tim
Sợ tình quá lớn - lỗ kim dạ người
Se hoài sợ chỉ ta ơi !
Cốt mong sương để một đời ấm êm
Sương khuya bóng rụng bên thềm
Ánh trăng vàng vô nỗi niềm dạ ai
Tóc sương cuộn rối trâm cài
Mong manh nhịp thở, vắn dài tháng năm
Lẽ đời trắng khuyết trắng rằm
Cuộc tình như thể thân tằm tằm dâu
Dâu thua thiệt - tằm no lâu
Trái tim bóng tối tìm đâu lối vào

TIA MẮT

*Giật mình, đuôi mắt lá rằm
Nhịp tim bồi rồi đùng nhằm người ta
Ngượng ngừng mấp máy, ăm ă
Về tương tư dạ, dáng hoa mộng lòng
Con đường phượng vĩ chiều mong
Tia mắt đó, cử phập phồng ngày qua
Trường tan lựa áo tuyết hoa
Vành nghiêng nón vẫn tìm ra dáng người
Lá rằm dễ ghét - ta ơi !
Phóng tia mời mọc để rồi, lặng thinh.
Chiều nay khơi lại bóng hình
Mắt ai như đã gọi tình đầu tiên.*

NÍU LẠI NỬA ZEM

*Chỉ cần níu lại nửa zem
Thì ai kia khỏi bên thêm tình coi
Bởi vì son mọng màu môi
Bởi vì nồng mặn nhiều vôi cho trầu
Mất nhót bóng tim động sầu
Nửa zem hụt hẫng, qua cầu gió bay
Thì thôi, chớ vội vì ai
Biết đâu cánh hạc giờ đây mong chờ
Quần quanh sông cử hững hờ
Để tìm một chút hương thừa nửa zem*

Thơ
THANH TÚ
Đà Nẵng

ĐỢI

*Đợi em chiều nắng vàng hanh
Ô kìa cánh bướm vờn quanh vườn hồng
Về đem đốt bóng đèn chong
Anh như say khướt giữa vùng sương tư*

*Thuyền êm... hay đã... lắc lư
Mong cho mát mái cập bờ thủy chung
Lòng như mở hội chào mừng
Bên trang sách mới rục hồng màu hoa*

*Nhớ mang theo nhạc rừng xa
Tiếng đàn ta nhịp chan hòa niềm vui
Cùng nhau nở rộ môi cười
Em về với nụ hoa tươi nức lòng*

HOA VIÊN HỒNG

*Sải cánh chim giữa trời cao lộng gió
Tìm đất lành nghiêng ngó nụ hồng xinh
Nâng niu mấy...? Cho xanh cành hoa lá
Để lối về sỏi đá cũng chung tình*

*Nơi anh đến đôi thôn reo vi vút
Ngọn nước nguồn dội trút biển trùng khơi
Dòng sông em lái thuyền đang lả lướt
Tải tâm tư chia sẻ chuyện trò chơi*

*Đi và đến ngọt lời khoan bến đợi
Mãi mãi đùa, ca ngợi một dòng êm
Cất giọng hò thêm vui náo nức
Hoa viên hồng háo hức giọt sương đêm*

TÌNH CHỈ MỘT ZEM

*Yêu em giữ kẻ đường tơ
Ngại phen nhà trống gió lòn lạnh thêm
Tình anh dù chỉ một zem
Anh trao em gói vào tim nhịp đều*

*Dẫu cho mưa gió lưng chiều
Dẫu cho ai đó gieo điều thị phi
Nụ hồng chạm phải bờ mi
Rèm hoa ướt đẫm môi thì lất lay*

*Lá vàng theo gió bay bay
Nhìn qua song cửa mắt cay sự tình
Giật mình vỡ mộng lặng thinh
Với em đồng điệu ngọt lành lời thơ.*

Thơ
TRĂNG CỬU LONG
Vĩnh Long

XÔN XAO NỖI NHỚ

*Chiều buông dòng chảy Cỏ Chiên
Xôn xao nỗi nhớ đến miền thông xanh
Khóm bèo trôi quẩn trôi quanh
Chập chờn sóng bủa nát cành lá yêu*

*Để cho chiều ngẩn ngơ chiều
Dang tay ôm mộng... mộng thiêu cháy lòng
Bàng hoàng vén ngõ hoàng hôn
Chợt nghe tuyết trắng đổ cơn tóc mây*

*Chấp tay khấn với mưa bay
Rửa trôi sắc tuyết tóc mây xanh màu
Căng dây Mỹ Thuận nối cầu
Lạng Bian chiều tím tình đâu ?...*

anh tìm...

TRÁI TIM KHÔNG CÓ LỖ VÀO

*Trái tim không có lỗ vào
Vỡ òa cảm xúc ạt ào.... nhập môn
Mọc mời trái cấm mơn mơn
Mất hoa, tai điếc... đàn hôn căng dây...*

*Cánh chim - em đậu vai này
Đam mê anh buộc thàng ngày đam mê
Đâu còn phân biệt... đi... về
Đâu còn buồn khổ tái tê dạt dào...*

*Chẳng phân nhật nguyệt - trăng sao
Đường thơ mở ngõ rạt rào dấu yêu...*

TÌNH ĐÃ HÒA TAN

*Tiền Giang cau mắt lấp lay
Sóng chiều xua vội thảng ngày buồn tênh
Gió qua bao thác bao ghềnh
Thầm mang tiếc nuôi chênh vênh tháng ngày.*

*Trăng lên chưa tỏ mặt mày
Gai đời châm chích vết nay chưa lành
Đau còn buốt lăm trong anh
Mà nghe thương nhớ mọc cành đơm hoa*

*Đêm về gió vút bãi xa
Chim đêm xào xạc ngõ là chân em
Đưa tay đề ngực lặng im
Lòng nghe thốn thức... buồn tim hộp hổi*

*Bao lâu rồi, đã... người ơi ?
Bật tắt cánh nhận không lời hỏi han
Gió đưa ngọn chướng lên ngàn
Hỏi giùm người ấy... hòa tan đâu rồi ?...*

Thơ
NGUYỄN NGỌC HƯNG
Quảng Ngãi

*Bất ngờ xin được số phon
Ào lên kỷ niệm dập dồn phong ba...*

*Chi cần rong ruổi dặm xa
Chỉ trong khoảnh khắc là ta sẽ gần
Mất nhìn dây phím phân vân
Gọi hay không gọi... tần ngần... lại thôi !
Ngày xanh liễu khuất chân trời
Biết ai còn tưởng vọng thời vu vơ
Quên thì đứt ruột tằm tơ
Nhớ thì thêm nỗi ngẩn ngơ ích gì ?
Tay cầm tổ hợp vân vi
Nhấc lên đặt xuống... thăm thì với ai
Tình xa như giấc mộng dài
Thức làm chi nữa cho hai kẻ buồn...*

*Bất ngờ điện thoại đổ chuông
Hóa ra người ấy vẫn luôn... nhớ mình !*

Tình của dòng sông

Ca khúc: GIAO TIỀN
Lời thơ: TRƯƠNG THỊ GIÀU

The musical score is written on ten staves. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one sharp (F#), and a common time signature (C). It includes a repeat sign with first and second endings. The lyrics are written below the notes. The score concludes with a double bar line, a repeat sign, and the word 'CODA' with a key signature change to two sharps (F# and C#).

Anh ví em như một DÒNG SÔNG Tình yêu em
(Xin cảm ơn anh) yêu DÒNG SÔNG Bằng con tim

như những đợt sóng ngầm Vì bởi tình em quá mệnh mông
thơ với cả tấm lòng Dù đời còn đông bão can qua

Nên có lúc DÒNG SÔNG nổi sóng Anh ví em như
Mong ước cho DÒNG SÔNG chảy mãi Xin cảm ơn anh

một DÒNG SÔNG Nước xanh trong nước chảy thành dòng
yêu DÒNG SÔNG Giữa lòng đông đau khổ dòng đời

Với những chiều thương nhớ mong với với Anh đã
Với cả tình yêu đắm say tuyệt vời Gom nghĩ

yêu DÒNG SÔNG thật lòng anh ơi! Anh đã
suy thân thiết về DÒNG SÔNG...

bảo anh yêu DÒNG SÔNG Với cả nỗi buồn, nỗi vui

Và bởi DÒNG SÔNG em chảy về đâu, đi đâu, đến

đâu và dừng lại nơi đâu hỡi em? Xin cảm ơn anh... ..em!

CODA

LỜI TỎ TÌNH CỦA GIÓ

*Như không thể giấu trong lòng bí mật
Gió miên Trung thổi lật lá tre ngà
Mùi hương nhớ hóa thân thành quả thị
Cứ thơm lừng trên lối nhỏ chiều qua.*

*Một thoáng thu trôi rồi gió vỡ òa
Mùa đông đến trước hiên nhà tạ lỗi
Quê mình đây, như mái tranh già cỗi
Vẫn em bên trong một bếp lửa hồng !*

*Vay trả một đời gió mãi hư không
Thương bến ước con đà quên chạy lũ
Vất kiệt sức nuôi cánh đồng ba vụ
Đất bạc màu trắng trở giục mùa lên*

*Có những nỗi niềm không dễ gọi tên
Mà ám ảnh suốt đời như gió lạ
Trốn vào đâu cái nắng vàng chân rạ
Con cóc khô tắc lưỡi... tộp bóng mình ?*

*Dân miền Trung nói như sống, thiệt tình
Nắng bụi mưa bùn vẫn ăm ắp gió
Như ngày xưa cha câu hôn mẹ đó
Như bây giờ anh ngỏ tiếng... yêu em*

Thơ
HOÀNG THỐNG
Hà Tây

DÒNG SÔNG THƠ

Tặng tác giả “Tình của Dòng Sông”

*Tình là thế... chan hòa vào biển cả
Sóng hoàng hôn loáng tím tận chân trời
Một ngôi sao mọc từ phương xa lạ
Làm xanh đồn bầm úa mảnh tim cô!*

*Ôi ngà ngọc ! Dưới nắng trần áo lụa
Tưởng trăm ngàn hoa bước đệu hồn ngây.
Ôi diễm lệ ! Qua cái nhìn vây bủa
Thu lời vào bát ngát của trời mây !*

*Ào ạt chảy từ đầu nguồn thác bạc
Dòng sông tình réo rắt nhạc bi hoan.
Vân điệu nóng sức gom ngàn mộng mị
Giao tằng buồn rừng rúc chuyển xe hoang.*

*Không thể biến thành chim báo bão
Sống ôm bờ ve vượt cánh bướm hoa
Thả dòng trôi vào tận cùng cảm xúc
Đốc chân trần mãi miết vượt phong ba*

*Dù là thực, là mơ, hay được, mất
Tình thơ nâng cánh mạnh đến thần kỳ
Cho bằng giá những phận đời nước mắt
Nhập vào dòng thơ ấy để “yêu” đời !*

KHUYA

Khuya

Bất chợt

Phập phồng tiếng thức

“BUỒN QUA BÓNG ĐỜI”

Hòn cuội nhỏ

Nhấn lý chông gai !

Bình yên giấy

Em nhòa trong tôi

Nét cười

Rạng ánh mắt soi.

*Tôi thức
Đi trong dòng sông
Dòng mộng
Trí tuệ và chân tâm
Tình yêu bạc nắng
Xe đời vênh
Tóc xõ !...
Nụ cười hôm xưa tím đỏ
Bây giờ phủ bụi cát mờ
Vào huyền hoặc
Chùa
Không sắc !...
Ngụp lặn đời tôi
Dư vị yêu xưa
Cuộc đời đánh mất*

Thơ
VŨ MINH THOA
Hải Dương

MÀU TRẮNG MÙA ĐẠY

*Ngày ấy gặp em giữa mùa đày
Đỏ nặng phù sa sông Hồng cuộn chảy
Tay em giữ từ trong bùn nước ấy
Những nắm tơ đày trắng nõn nà*

*Tôi đi xa
Khắp nẻo đường Nam, Bắc
Những đêm dài thao thức
Vẫn thầm ước gặp mùa đày...*

THẢ ĐIỀU

*Nối dây buộc mảnh trăng gầy
Thả lên tiếng sáo giữa bầu sao sa
Thấy em tát nước đồng xa
Múc lên tiếng sáo, đổ ra sao trời
Lúa vui nhận ánh sao trôi
Lòng riêng anh ngậm đắng lời chia ly (!)
Buồn tênh tiếng sáo những khi
Trăng lên đồng lúa thâm thì gọi xuân*

QUÀ TẶNG 8/3

*Nhớ đến ngày kỷ niệm
Muốn tặng em bông hoa
Nghĩ hoa lại mau tàn
Nên anh không mua nữa*

*Biết tặng em gì nhỉ
Khi mái xanh dần mòn
Qua nửa đời sóng gió
Vẫn một lòng sắt son*

*Khi bữa cơm chưa ngon
Em chỉ chăm phần xôi
Thương chồng con cặm cụi
Mặc cho mình giản đơn*

*Có hoa nào ngát thơm ?
Có hoa nào tươi mãi ?
Bền lâu qua gió bão ?
Như lòng anh yêu thương ?*

Thơ
ĐẶNG PHÚC HẢI
Hải Dương

ĐÀ LẠT TRONG TÔI

Xôn xao

Đà Lạt trong tôi

Thông reo vọng lại

Những lời thiết tha

Vàng ươm sắc mimôsa

Langbian phủ sương nhòa mênh mang.

*Hồn tôi
Như gió lang thang
Bỏ quên ánh mắt
Sau hàng thông xanh
Bỗng nghe tiếng hót chim oanh
Giật mình mới biết là mình chiêm bao.*

*Dòng Sông
Sóng vẫn rì rào
“Mưa pha lê”
Đón hoa đào “mùa xuân”
Mong sao sóng nhớ hợp tần
Vườn thơ - thi khách xa gần bên nhau*

NỖI BUỒN VU VƠ

Dòng sông

Ai vẽ nên tranh ?

Con đò đưa

Khách lữ hành sang ngang

Đôi cò chấp chới song hàng

Mây trời in nước, bóng hoàng gác ngơ

Cỏ may

Nú gót người thơ

Bâng khuâng mắt đợi

Mất chờ bâng khuâng

Non đoài bâng bạc thuyền trắng

Khói lam xóm bến, sương giăng lững lờ

Gác chèo

Lữ khách lên bờ

Nón bài thơ

Với người thơ bước dôn

Bức tranh lắng đọng tâm hồn

Khách tình xuân đượm nỗi buồn vu vơ...

NHỚ HOÀI ÁNH MẮT

*Kìa đàn nhạn sớm bay ngang
Thì ra trời đã vội vàng vào thu
Lam chiều bằng lăng giăng mù
Thảo nào én vội giã từ bay đi*

*Sen buồn vương lệ tràn mi
Thương thân tàn tạ, thắm thì gọi hoa
Ve ngâm nốt khúc hoan ca
Khi trầm, khi bổng, khi xa, khi gần*

*Cúc vàng rực rỡ trước sân
Vẫn bàng khuâng nỗi nhớ thắm người yêu
Trời xanh, nắng nhạt, gió chiều
Tiếng lòng hay tiếng sáo điều thiết tha*

*Mùa thu, một khúc tình ca
Lan từ đồng nội lan ra chân trời
Chia xa xao xuyến bồi hồi
Nhớ hoài ánh mắt một thời áo bay...*

Thơ
NHẬT LỆ
Cần Thơ

TIẾC THƯƠNG

*Tang thương một kiếp tơ tằm.
Trả đời
Ảo mộng... trăm năm vô thường !
Ngậm ngùi hồn chữ tha phương.
Đường về núi Ngự,
Sông Hương vắng rồi.
Đoạn trường, ai điều nửa đời !
Còn chẳng di bút, bồi hồi trang thơ.
Tạ tình, hoài niệm ban sơ...
Chưa tan tiệc rượu, "Người Thơ"... vội về...!*

GIỌT CHIỀU XƯA

Thân tặng hương hồn Hoàng Phong Linh

*Giọt chiều cà phê đắng đắng
Chút đường thêm chẳng ngọt ngào
Tàn khói thuốc châm điếu thuốc
Cuối trời thất lạc vì sao !*

*Giọt chiều cà phê đắng đắng
Ngồi nhớ thăm hồn cố nhân
Nhắm đọc đôi vần thơ cũ
Gởi người một chút băng khuâng*

*Giọt chiều cà phê đắng đắng
Chiều nay vắng bóng chiều nay
Tưởng ai về trong gió lạnh
Ta tình ta thoáng hương bay*

*Giọt chiều cà phê đắng đắng
Còn đây dấu cũ rong rêu
Thủ tìm nhau trong dĩ vãng
Khói nhang lãng đãng ban chiều.*

CÒN ĐÓ PHÙ SA

Em có nghe

Những nốt nhạc buồn

Chưa toàn vẹn cung thương

Bản giao hưởng đó nhiều dấu lặng !

Thương người sống trong lũ

Mà không sống cùng lũ.

Còn đó

Nghìn năm trước khúc ly ca

Tiền nhân ta Phương Nam xa lạ

Khi nước về đầy lòng biển cả

Cùng đùm bọc nhau

Chia cơm xẻ áo

*Mưa bão qua rồi
Đến bù ta mất mát
Một chút ít phù sa !
Gượng sâu trong đổ nát
Xin làm lại cuộc đời,
Rồi em có tin
Ruộng sẽ tươi màu
Vườn hoa lại nở
Và anh có mơ
Mùa xuân về
Ven đê đồng bằng Sông Cửu
Tiếng ai hò... thuyền trắng
Đêm lạnh. Cá đầy khoang.*

Thơ
TRẦN ĐÌNH SƠN
Phan Rang

TRONG THƠ

*Thơ có gió - thơ có trăng
Có em trong đó - có lòng anh đây*

*Thơ có núi - Thơ có mây
Có hoa bướm mộng đắm say dạt dào*

*Có tình yêu - Có ca dao
Có lời ru mẹ ngọt ngào văng vẳng*

HƯƠNG XƯA

Thế là ta đã xa người

Buồn vui đắng đót một thời thực mơ

Tình xanh xao giấc mộng hồ

Hương xưa đằm đượm câu thơ ngọt ngào

Vàng son hạnh phúc là bao ?

Mà nay đắm sóng lòng dào dạt mong

Lũng lơ từng hạt bụi hồng

Lênh đênh đời dạt bến lòng vu vơ

Thời gian khói phủ sương mờ

Đêm đêm khẽ gọi cơn mơ, nhớ nhàng

Thơ
NGÔ THỜI CÚC
Đà Nẵng

SAY TÌNH

*Gần lại em ơi ! Tay nắm tay
Bàng hoàng như tỉnh lại như say
Chiếc hôn cháy bỏng nghiêng trời đất
Đôi mắt em nhìn lay cỏ cây
Tình như suối rượu chảy vang đâu
Như gió lốc về mãi tận đâu
Lỡ hẹn... đông về sầu chót vót
Đợi chờ, mộng vỡ dệt thơ châu...*

TÌNH THƯƠNG

*Muốn ôm trần gian
Ngại vòng tay ngắn
Đưa mắt tìm người
Người còn lo lắng
Một chiếc hôn nồng
Ôm mãi tình thương !*

ÁNH MẮT

Mênh mông đôi mắt u huyền

Mắt em in bóng cao nguyên yêu kiều

Bồi hồi cuộn sóng dâng triều...

Nhìn trong ánh mắt nắng chiều nghiêng nghiêng

Thơ
TRỊNH TUYẾN
Hà Tây

CHIỀU CÔ LIÊU

*Nhớ về ngày tháng cô liêu
Không gian buồn lãng một chiều cuối đông
Ai say sưa giấc mơ hồng
Để người rượu nhạt đắng nồng bờ môi
Những gì tưởng nhớ bạc phôi
Trôi vào năm tháng để rồi lãng quên*

LỜI CỦA GIÓ

*Gom hong phơi sợi tơ tình
Giọt thương giọt nhớ nẩy sinh u sầu
Ngoài trời héo hắt mưa ngâu
Ta làm ngọn gió nhật xuân chuỗi buồn*

*Sông xưa nước chẳng nhớ nguồn
Gieo con sóng bạc dội tuôn thác ghềnh
Để khi gió dạt lênh đênh
Buồn trôi khắp nẻo sông bênh muôn phương*

KHÚC TÂM TÌNH

*Rôi buồn khúc ruột dết đường tơ
Họa khúc tâm tình gửi tử thơ
Say đắm tình trăng ôm gôi chiếc
Mơ màng bóng liễu áp duyên hờ
Đường xa trông ngóng lòng xao xuyến
Ngõ vắng mong chờ dạ ngẩn ngơ
Thao thức năm canh sầu giấc mộng
Rôi buồn khúc ruột dết đường tơ*

Thơ
SƠN NHÂN
Quảng Nam

CHUYỆN LIÊU TRAI

*Phố thị chiều nay bỗng nhớ rừng
Nhớ mây ngàn nhớ núi thẳm trông xanh
Nhớ con lữ xuống phẳng phẳng chảy
Nhớ hoa lan trắng nở sau đồi
Ôi ! nhớ lắm những ngày xanh tuổi trẻ
Một khoảng đời sương gió ngút ngàn trôi
Và nhớ lắm chiều mưa rừng nhạt tẻ
Ngồi co ro trong lán trại băng khuâng
Ôn chuyện cũ mà hồn nghe nghẹn lại
Bởi tình xưa bao người bạn đi rồi*

*Họ lang bạt nơi cùng trời cuối đất
Không biết giờ đây họ đã tới nơi đâu ?
Nhớ em gái rừng xanh đôi mắt biếc
Nhìn mây trời, thảng thốt gọi tên ai
Chẳng biết chừ đây các buôn làng trong núi
Thành phố trên cao mây xám phủ quanh ngày
Và nơi đó còn đáng em ngày trước
Suôi tóc huyền buông xỏa rủ bờ vai
Em ngược mắt làm mây trời quện lại
Sững lòng ta mất ngủ mấy đêm dài
Ta rất nhớ và muốn đi đến đó
Nhưng muộn rồi người hỏi chuyện liêu trai.*

ĐÔI CHIỀU

Anh nằm ngủ

Bên đôi hoang thoảng gió

Ta lữ hành mệt mỏi níu thời gian

Hai ta gặp gỡ giữa đàng

Nhìn anh chỉ biết bàng hoàng xót xa

Anh người lính nằm đây

Phía bạn...?

Phía ta...?

Ta không biết ! Ta chẳng cần thèm biết

Chỉ biết rằng anh cũng giống như ta

Dem thân gìn giữ sơn hà

Một đời sương gió xông pha một đời

*Rồi anh nằm lại bên đồi
Ngẩn ngơ gió núi âu sầu ngàn lau
Ta lòng quặn đau, biết anh là lính chiến
Giữa đời chiều ta lữ hành phát hiện
Anh nằm đây và vĩnh viễn nằm đây
Bóng chiều ai rớt cơn say
Ta đang chệnh choáng níu ngày đừng trôi
Để ta đứng lại bên đồi
Dệt nên tâm sự mấy câu chân thành
Thương anh... Vì nước hy sinh... !*

TẠ TỪ

*Thôi uống đi em - một ngụm trà
Đắng ư ? cũng đắng tựa tình ta
Rồi đây hai ngã hai đường mộng
Mai nữa mỗi nơi mỗi nếp nhà
Em khóc thật ư ? đêm sắp cạn
Em đừng bảo thế ! nẻo còn xa
Ta đang gom cả trời giông bão
Để giữ cho đời vạn sắc hoa.*

Thơ
NGUYỄN TRUNG NAM
(NGUYỄN VĂN BÊ)
Đà Lạt

GIẬN

*Giận em thì giận vậy thôi
Chữ anh đâu có trách gì em đâu.
Mong sao nổi lại nhịp cầu
Yêu nhau như thuở ban đầu mới quen
Giận em thì giận chút thôi
Chữ anh đâu nữa quên lời hứa xưa
Dù cho sáng nắng chiều mưa.
Yêu em anh vẫn sớm trưa đợi chờ.
Giận em anh giận sơ sơ
Ngày đêm anh vẫn ngóng chờ không yên.
Nhớ lần quen biết đầu tiên
Thấy em anh muốn đảo điên tâm hồn.*

BÀI THƠ CHO TÔI

Bài thơ ai viết cho tôi ?

Suy ra mới thấu cuộc đời đắng cay.

Tình trường muôn sự lá lay

Trải qua mới biết đắng cay tình đời

Trách ai chưa trách nửa lời

Mà sao đã thấy rồi bởi trái tim

Tình yêu đâu phải dễ tìm

Tìm người chung thủy, trái tim màu gì

Lỡ lầm bởi một lần si...

Bỏ đi thì tội, ôm thì khổ đau.

Lỡ rồi chớ có bỏ nhau ?

Yêu nhau thì khổ bỏ nhau tội tình.

Thơ

HẢI DƯƠNG

Bà Rịa – Vũng Tàu

TRĂNG THU MÙA HẸN

*Trăng thu tỏa, rơi đầy hương đồng nội,
Bướm say tình, đắm đuối cảnh vườn quê
Vàng trắng soi, lướt nhẹ mái tóc thề,
Hoa cỏ lịm, mơ màng canh khuya vắng !
Nhìn cảnh vật, vườn hoa đêm thắm lặng
Mặt hồ xuân , rụng trăng sáng vơi đầy
Chút hương tình, biến hẹn của đêm nay,
Mùa kỷ niệm, trăng thu xây bến mộng.
Dừng bỏ lỡ, suy tư trong cuộc sống,
Khi hương thu, thanh thoảng lướt qua hôn.
Trăng nghiêng mình, chợp mắt ngủ nụ hôn.
Sương cài tóc, đêm khuya vương kỷ niệm.
Con gió thoảng, như lời yêu tha thiết
Trao cho nhau, trong mùa hẹn thu về
Dưới bóng trăng, say đắm môi tình quê,
Thu đẹp mãi, theo vàng trăng soi sáng.*

HẠ BUỒN

Tôi đã yêu em tự bao giờ.
 Hạ buồn thao thức giấc mộng mơ
 Trăng treo đầu núi xuyên khe cửa
 Thấp sáng tình em trong ý thơ
 Không hiểu gặp em từ độ nào ?
 Để rồi say đắm giấc chiêm bao
 Tóc nương xỏa kín chung đầu gối
 Gởi trọn vào tim biết nói sao.
 Phải chăng duyên kiếp lỗi đường mây
 Tình trong sương gió mộng tràn đầy
 Hạnh phúc bên em vằng trăng khuyết
 Cột đọng từng đêm hơi có hay.
 Gặp gỡ làm chi buổi ban đầu
 Phải ôm gối mộng với trăng sao
 Tóc xuân vương xỏa phơi sương trắng
 Khổ người thương em nghĩ thế nào.

Thơ
THANH LONG
Bà Rịa – Vũng Tàu

DẠ THƯỜNG THỜ

*Đã mấy thu rồi tách bến mơ
Con thuyền lướt sóng hết mong chờ
Lá rơi theo gió bay lơ lửng
Hoa rụng quanh tường dạ ngẩn gơ
Rảo bước đi tìm cảnh hoa trắng
Mấy lần nào thấy cái duyên tơ
Thôi đành ôm nỗi sầu nhung nhớ
Trách kẻ tri âm dạ thường thờ*

ĐẬP CỔ KÍN ĐỂ TÌM LẤY BÓNG

*Tình đã chết trong niềm tuyệt vọng
Còn phơi chi dưới đồng tro tàn
Mùa xuân năm của hai ngàn
Lẻ hai, nghe tiếng đàn tri âm*

*Pha lê giọt nước mắt buồn
Hay là nước đổ từ nguồn quặng trôi ?
Ngửa nghiêng một chiếc thuyền đời,
Ngân giang bể mộng một thời oái oăm*

*Nỗi niềm kể đã hai năm
Hồn hồn, tủi tủi kiếp tầm giăng tơ
Để rồi tan cả giấc mơ
Để rồi chấp nhận vẫn thơ ly tình*

*Hoa buồn tôi phải nên xin
Đêm về kết lại cái tình giá băng
Hai tay nâng lại vầng trăng
Để tìm dư ảnh chị Hằng ngày xưa.*

XUÂN VÀ THUYỀN

*Thuyền đừng đi nữa thuyền ơi
Có bóng người qua chán cuộc đời
Xuân đã về mang bao sắc thắm
Sao thuyền cứ mãi lững lờ trôi ?*

Thơ
NGUYỄN HUY KHÔI
Hà Tây

LỜI CA XANH

*Choạng chiều một bóng, một ta
Đổ say vào mộng cho nhòa nhớ thương
Môi xuân cắn hạt vô thường
Đêm đêm thao thức canh trường đầy vơi ?*

*Nâng niu nhật ánh trăng rơi
Giang tay ôm hết mây trời bốn phương
Lòng thiền hóa giải tai ương
Đỡ vai đời dạn phong sương kiếp người !*

*Mang câu thơ ngọt ru đời
Tốt tươi sự sống là lời ca xanh !*

CẢM BUỒN

*Ai đốt mây cháy đỏ ráng chiều
Bến dò vắng, nắng nhạt nhờ mơn sóng ?
Chẳng bén duyên gần
Dải yếm bắc cầu đưa em qua sông
Bỏ lại bên này
Bờ lở...!...
Từ đó
Kẻ yên phận thuyền xuôi êm lái
Người cô đơn buồn mái chèo khua

Triền sông hun hút gió lùa
Đò đời trống vắng từ mùa... buồn tênh.*

BÓNG NHỚ

*Bóng đời ngả nhớ trong tôi
Lá thu nhè nhẹ nghiêng rơi tiếng buồn
Sầu thu nhạt nắng cô thôn
Tình ai riu rít nặng hồn... nhớ nhung ?!*

*Nhả tư cho nhận giăng mừng
Mà mai mối đứt tơ hồng trời se.
Lửa yêu đã tắt môi thề
Chỉ còn bóng nhớ... lặn về xa sâu !*

*Sâm - Thương trọn kiếp đời nhau
Tình chia hai ngả, tơ nhầu... một ai !?*

Thơ
LƯU HOÀI
TP. Hồ Chí Minh

MÀU NHỚ

*Em có thấy bao người đi trong gió
Bước lạnh lùng bên cành lá rung rinh
Trong đôi mắt sáng lên màu biển nhớ
Mấy cánh buồm thấp thoáng giữa trời xanh*

*Em có hiểu nỗi buồn thuyền xa bến
Giữa biển bờ mà chạnh nhớ băng khuâng
Nỗi đau xót người tình sâu thăm thẳm
Hằng đêm như thiếu vắng một vầng trăng*

*Đêm thao thức như đi vào cõi mộng
Lòng lắng nghe gió thét chuyển ngàn phương
Bao tiếng nhạc rung lên theo ngọn sóng
Để tâm hồn chìm đắm giữa màn sương*

*Làn mây khói vẫn vờ bay lơ lửng
Anh sao trời tan tác giữa canh tàn
Nhờ ai đó tìm dâng cành hoa nắng
Sưởi muôn màu ấm lại giá băng tan.*

HUẾ THƯƠNG HUẾ CHỜ

*Thuyền ai nhẹ lướt trên sông
Câu hò mái đẩy theo dòng nước trôi
Tháng ngày vất vả ngược xuôi
Bến chùa Thiên Mụ ngân dài tiếng chuông
Hàng cau Vĩ Dạ bên đường
Có còn rợp nắng đưa hương bốn mùa ?
Những chiều Gia Hội đổ mưa
Sông Hương lạnh giá, ai đưa em về ?
Đêm nay qua mấy đêm hè .
Lòng anh vẫn nhớ những chiều bên nhau
Bao lần trăng hiện dưới cầu
Tràng Tiền mấy nhịp thêm sầu người đi
Nội thành nay chẳng còn chi
Rêu phong bao phủ thời kỳ đế vương
Chiều Long Thọ, nắng hai sương
Hồi ai xa nhớ Huế thương Huế chờ.*

TRIỀU SÓNG

Sóng triều vỗ nhẹ âm vang

Gọi bao nỗi nhớ

trắng vàng xa xôi

Lạnh lòng mấy độ

chia phôi

Tiếc thương một thuở

lệ rơi canh dài

Sương mờ

thấp thoáng bóng ai

Bên bờ nước chảy

ngàn khơi sóng trùng

Cuộc đời muôn vẻ

mông lung

Đường mây vạn nẻo

theo cùng hư vô.

Thơ
LÊ VĂN TRÚC
Phan Rang

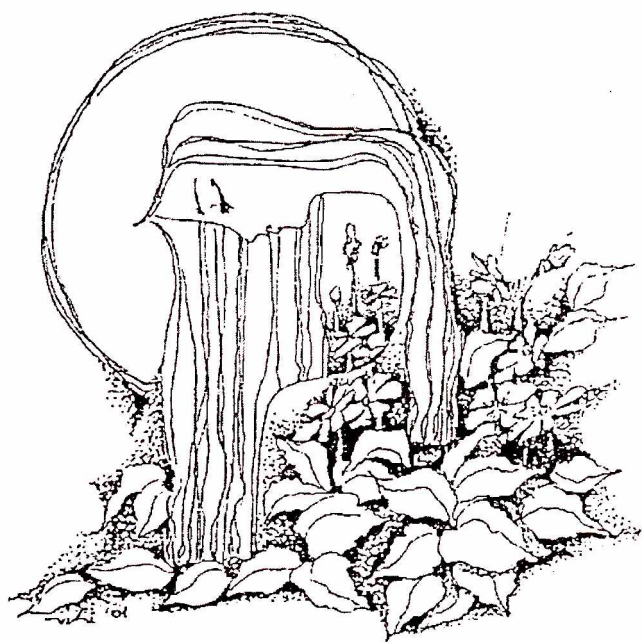
BẮT CHỢT

*Bắt chợt
gặp em
Hồn vương trên cát*

*Hạt nắng chiều
Trải mộng
Lôi Đào Nguyên*

*Ánh mắt em
Như
Lời ru
Ngào ngạt*

*Vỡ tiếng cười
Cháy bỏng
Nửa buồn tím*

Thành phố trong nhau

Thơ: TRƯỜNG THỊ GIÁU

Nhạc: THANH CHUÔNG

Moderato affectuoso

Có một chiều em nhạt nỗi buồn rơi Trên thị
trần miền cao nguyên lạnh giá Gió ào ào tới hồn liêu lên đôi
má Bờ môi mềm nhấm nháp nỗi buồn em Có một
chiều như lạ như quen Em đặt từng bước chân lên mùa hạ Và bất
chợt em thấy mình xa lạ Giữa cuộc đời giữa thành phố không
anh Đà - Lạt rất tình và Đà - Lạt rất xanh Càng sợi
nhớ mong manh từ phố núi Đường chim bay hay con đường anh run
rủi Những con đường của thành phố không em Và chiều
nay vừa lạ vừa quen Con đường cũ chen dấu chân lữ
khách Một ánh mắt về em như thăm trách Dù thành phố
nào ta vẫn trong nhau. (Có một...)

...nhau. Dù thành phố nào ta vẫn trong nhau. *Fine.*

NỖI NHỚ XÔN XAO

*Tóc xanh xưa, nay sương đã pha màu
Gốc thông kỷ niệm, tên hai người còn, mất ?
Thác Cam Ly mãi muôn đời gào, thét
Vỡ tiếng cười, tung tóe nước bàn tay*

*Hồ Xuân Hương trầm lặng giọt vơi đầy
Xanh thắm cỏ, Đôi Cù dìu nhau bước
Nhà thờ con gà tiếng chuông ngân quen thuộc
Bóng trái xoài khắc, nhập... tiếng cầu kinh*

*Thung lũng Tình yêu ấn tượng, trung trinh
Hồn ngây ngất nụ hôn đầu rực cháy !
Quán cà phê Tùng giọt đen ngừng chảy
Khu Hòa Bình lành lạnh giữa trời khuya*

*Dòng sông xanh gọi lại chuyện ngày xưa
Thuyền lìa bến một nỗi buồn da diết
Ôi ! Đà Lạt bao năm trời cách biệt
Dậy hồn thơ trong nỗi nhớ xôn xao.*

KHUNG CỬA LẠNH

Khung cửa lạnh

Một nụ cười gương thoáng

Phương trời xa

Vời vợi

Biết về đâu

Bao tháng năm

Gậm, nhám

Một môi sâu

Hồn tắt lịm

Những ngày đầu khoảnh khắc

Cuộc sống

Con người

Khéo bày trò đuổi bắt

Thiên đường đâu ?

Trần thế là đâu ?

*Lý Bạch ôm trăng
Khi rượu đã cạn bầu !
Nguyệt điện
Đường Minh Hoàng
Thỏa mộng ?*

*Hoa còn đẹp
Màu hoa
Tràn nhựa sống
Nền xanh,
Én dệt
Nét đàn thanh
Ai biết cho...
Lòng nhủ lấy lòng
Khung cửa lạnh
Rèm thưa
Lay nhẹ!....*

Thơ
THANH VIỆT
Hà Tây

CHÀO “XÔN XAO NỔ NHỚ”

Xôn xao ! Nổ nhớ... dòng... thơ !

Mấy lâu mãi...

Đến tận giờ...

Xôn xao !

Xôn xao lòng ruột... ai cào ?

Nhớ sông mùa lũ... xôn xao, rồi bồi...

Phải đâu nhớ một thời thôi ?

Mà là nhớ cả... khoảng trời xôn xao !

Chào xôn xao...

Nổ nhớ nào ?

Nhớ hơn nổ nhớ... xôn xao... lặng thầm.

KIÊU KỲ

*Hồng Ngọc trưng trong tủ kính
Đứng ngoài háo hức ham xem...
“Cấm không sờ vào hiện vật”!
Kiêu kỳ là thế... sao em ?*

Thơ
ĐỖ HƯỚNG
Cam Ranh

NGÀY CÂY SẬY NẪM XUỐNG
(Tưởng nhớ nhà thơ D.X.L)

*Khi cây sậy thôi thì thâm với gió
Lặng lẽ về nhón nháo bước chân đưa
Đường đêm lên lấm tấm những mưa
Khô vạt áo những lòng người tiễn biệt*

*Rừng gót chân xiêu đau dòng khăn trắng
Lầm lũi đi... Ru điệu nhạc chiều hôn
Ánh đuốc phập phồng di chuyển giữa tầng không
Hắt ngược bóng ngả vùi trong huyết lạnh
Chạnh kiếp trăm năm - đâu bờ ? Cứu cánh ?
Rẽ lợi danh khơi nóng mặt đất cằn*

*Một nắm tro xương - một lớp đất dày
Cắn đuôi mãi tỉnh - say... Rồi thế đấy !
Mở bong bong : cây sậy đứng ! rồi nằm
Vẫn cháy lòng khao khát gót bàn tay*

Nha Trang 2000

LỜI CHO ANH

*Đoạn đường ta đi
Xa hay gần đó anh ?
Xa hay gần...
Cũng trả anh về phương ấy...
Và.... còn lại em
Đơn côi phiêu tỉnh lẻ*

*Em nín tiếng khóc
Khóc hay nín... em vẫn mất anh !
Anh thở dài
Đặt nhẹ nụ hôn lên mắt
Quanh môi
Giọt lệ nồng lăn dài xuống má...*

*Xa rồi anh ơi !
Mất anh... Em thẳng thốt, guộc gầy
Ngày tháng còn lại nơi này
Là khung trời kỷ niệm
Tím ngắt hoàng hôn...
Gác lạnh đi - về... ai đỡ bóng chiều buông.*

SỢI TÓC

*Sợi tóc buồn say giấc
Giữa vòm cây mát xanh
Trở mình nghe chim hát
Gió chợt về mang đi...
Lao nhao tiếng bõm bì
Đàn kiến tìm đất sống
Mặt hồ lẫn tăn vọng
Sợi tóc ngửa nghiêng trôi...
Thoáng giây phút bồi hồi
Kiến anh nghiêm sắc mặt
“Gió chỉ vờn tích tắc
Lui... kéo đấm mũi thuyền”
Giữ thái độ lặng yên
Tóc tạt vào bến lạ...
Bước chân chiều hồi hã
Trả anh về bên em
Ôi ! Sợi tóc ngọt mềm
Ôm vai anh cháy bỏng
Mắt nai hờn cuộn sóng...
Gỡ hộ mình... tóc ơi !*

Thơ
CAO THỊ HỒNG
Phan Rang

VÔ CỐ

*Tình cờ vô cố dây leo
Đem thân tâm gửi treo treo mảnh đời
Vì yêu cuồng nhiệt tim ời
Nắng xuyên ngọn nắng nhỏ nhoi len tình
Cây reo gieo hạt vô sinh
Tự nhiên thâm lặng bình minh sương mờ
Gió vèo tuột mất cảnh khô
Mai vàng năm cánh nhụy lo héo tàn
Bướm bay tử phận hồng nhan
Nhạn về xây tổ thế gian hững hờ.*

KHÔNG GIAN

*Lắng nghe điệu vơi chuông chùa
Không gian phiến động hơi lửa màn tre
Thênh thang lộc biếc nắng nhòe
Đầu xuân thăm biển khoe khoe sắc đời
Nước non ngàn dặm lên ngôi
Dốc cheo leo núi dưỡng nuôi khí trời
Phong ba vó ngựa gọi mời
Rập rền khói bụi xa vời biên cương
Nhâm Ngọ mưa xuân vấn vương
Thiếp say tình sử tứ tương thán ngày*

HÌNH BÓNG

*Em là bóng, anh là hình
Rời bến ngập ngừng chúng mình bên nhau
Vẫn khúc sông xưa ngày nào
Màu xanh khuấy động tâm tư con đò
Nắng đã tắt người ơi nhớ
Nắng vội vàng rời hơi thở trái tim
Ngỡ cuộc đời lữ khách tìm
Nức nở tình yêu đắm chìm ngất ngây
Rạo rức sóng lòng chia tay
Khói vẫn bay tình vẫn say giữa dòng*

Thơ
HOÀNG GIANG
Cam Ranh

NIỀM TÂM SỰ

Nói đi em :

Em nói dùm anh có lỗi gì ?

Em cười duyên đáng nói vừa đi

Cánh thư tình cũ không trao lại

Em chỉ hờn anh chẳng lỗi gì.

NGÂN NGẠI

*Một bước ra đi, một bước dừng
Nửa bè, nửa bạn, nửa người dừng
Ngổ lời tâm sự, lòng ngân ngại
Muốn tỏ tình thâm, miệng ngập ngừng
Tầm bạn bốn phương sao chẳng thấy
Thấy toàn kẻ lạ, dạ không ưng
Biết ai trao gởi nguồn tâm sự
Lỡ chuyển đồ ngang, thế chẳng dừng.*

Thơ
NGUYỄN TƯỜNG HOÀI
Ninh Hòa – Khánh Hòa

TÂM XUÂN CHỜ ĐỢI

*Nụ tâm xuân tươi thắm
Để riêng dành tặng anh
Dấu lời yêu chưa nói
Nhưng niềm tin vẫn xanh*

*Nụ tâm xuân ngày ấy
Chưa trao được cho anh
Hoa duyên đang chờ đợi
Anh bỏ đi sao đành*

*Hoa tâm xuân - mòn mỏi
Anh đi mãi chưa về
Lòng em buồn vời vợi
Thương quá tấm tình quê*

*Tâm xuân nay tàn úa
Em bỏ đi lấy chồng
Người xa không về nữa
Tâm xuân buồn mênh mông*

BÀI THƠ LỖ VẠN

*Hồn ta rồi bởi như cỏ
Buốt lòng bởi giọt mưa sương
Buồn ngắm trăng sao vời vợi
Ngàn năm bóng nguyệt vô thường*

*Buồn tình lên non tìm... nhớ
Bỏ quên dưới phố vẫn... thương
Một đóa quỳnh hoa nở muộn
Ta ngồi ngắm bóng trăng suông.*

*Cuộc đời khác chi sương khói
Mất còn như trở bàn tay
Chút tình thơ ca vương vấn
Sợ mai cách trở nước mây*

*Thì thôi, bài thơ lỡ vận
Thì thôi, vui gượng với đời
Thì thôi, viết làm chi nữa
Thì thôi, đã vậy thì thôi.*

CHÂN DUNG EM

Tặng Hoàng Bích Hà

*Buổi chiều trên dốc đá
Sương mờ
Bay giăng giăng
Đường lên
Đôi gót lạ
Dẫm nát mất đường trăng
Thẹn thùng
Hoa trinh nữ
Khép lá - vờ ngủ yên
Em nhẹ nhàng lặng bước
Bóng nghiêng
Dưới trăng nghiêng*

Thơ
ĐẶNG VĂN NHIÊNG
TP. Hồ Chí Minh

MƯA

*Như từng nốt nhạc kể nghiêng
Mưa lùa giá lạnh ngoài hiên vào phòng
Mưa từ giá lạnh đêm đông
Hay từ giá lạnh trong lòng lạnh ra.*

THÔN THỨC

*Ta lắng nghe gió mùa đi trong lá
Ta mơ buồn nghe tiếng đá trong rêu
Ta những tưởng cõi lòng đang lạnh giá
Nào có ngờ thôn thức bởi tim yêu.*

HƯƠNG HOA

*Hương thầm phả nhẹ trong ta
Lặng thầm vẫy gọi ý xa, tình gần
Trải qua mấy cuộc phong trần
Mấy ai thấy được cái thần của hoa.*

HOÀNG HÔN

*Từ trong hiện hữu hoàng hôn
Bâng khuâng chi để mộng hồn ngổn ngang
Xét về ý nghĩa thời gian
Hoàng hôn là đã với đang giao hòa*

HẠT SƯƠNG

*Trong hạt sương có mặt trời
Trong lòng lạnh có một thời lãng du
Thà làm một hạt sương mù
Còn hơn là cả ao tù lắng trong.*

Thơ
NGUYỄN THANH NHÃ
TP. Hồ Chí Minh

ĐƯỜNG CHIỀU

*Đường chiều ánh nắng ngả,
Người về từ phương xa.
Vườn xanh cây nỡn lá
Thân thương những xóm nhà.*

*Mùa xuân về trên mạ,
Ngô khoai xanh luống cày
Con kinh chia bảy ngả,
Văng vẳng tiếng hò ai ?...*

*Thương sao cô em gái
Quen nắng dãi mưa dầu,
Giọt mồ hôi trên lúa,
Chừng nào nhận trầu cau ?...*

*Tiếng con chim trao trảo,
Cá gợn sóng mừng vườn,
Hàng bầu xanh ven rạch ,
Bóng mẹ gầy thân thương.*

*Những chiều mùa gió chướng,
Đàn chim về ngủ đêm,
Trăng sáng qua đầu ngõ,
Ru giấc ngủ bình yên.*

XÔN XAO MÙA XUÂN

*Mùa xuân về em ơi !
Chúng mình như trẻ lại,
Trăm hoa đang kết trái.
Môi em điểm nụ cười.*

*Mùa xuân về em ơi !
Cho tình ta thêm thắm,
Đời vui cùng nắng ấm,
Hạnh phúc trải muôn nơi.*

*Mùa xuân về em ơi !
Biển rì rào khúc hát,
Chim rừng hòa điệu nhạc,
Cờ lồng gió lừng trời.*

*Mùa xuân về em ơi !
Phố vườn dài trong nắng.
Nhạc xuân hòa sâu lắng,
Mai đào chen sắc tươi.*

*Mùa xuân về em ơi !
Chung vui cùng khúc nhạc,
Đời nở hoa thơm ngát,
Hạnh phúc tràn nơi nơi...*

THẦM THÌ MÙA XUÂN

*Em lại về mùa xuân
Dịu dàng hương thiếu nữ
Cánh bướm non tình tứ
Rung nhẹ giữa hôn anh*

*Hạnh phúc vốn mong manh
Như ngày xuân qua vội
Hẹn hò chỉ thêm lỗi...
Cho màu thắm xuân phai*

*Em lại về mùa mai
Lòng anh vừa lộc biếc
Những buồn thương da diết
Tan theo chiều cuối năm*

*Én liệng trời xa xăm
Nối đường dây của nắng
Trong lặng thầm sâu lắng
Em lại về mùa xuân.*

Thơ
NGUYỄN KHẮC THIỆU
TP. Hồ Chí Minh

CHIỀU ĐÀ LẠT

*Rì rào gió chiều thổi nhẹ
Vi vu xao xuyến ngàn thông
Lao xao lá rừng lay động,
Chập chùng như bể ái ân.*

*Cùng nhau ra đi trong nắng,
Đà Lạt, thành phố trong lành
Tóc em bông bênh trong gió,
Mơn man quện lấy tình anh.*

*Làm sao mà em biết được,
Tình anh yêu em biết bao !
Đà Lạt, nắng chiều xao xuyến,
Mên mang, mây gió rạt rào...*

MÙA HẠ

*Đi đâu xa, ta vẫn nhớ Sài Gòn
Nhớ mùa hạ, nhớ nắng vàng đẹp quá.
Bởi Sài Gòn, mùa mưa là mùa hạ,
Tiếng ve sầu rả rã dưới cơn mưa.*

*Sài Gòn ơi ! thương nhớ mấy cho vừa,
Bởi nắng sớm, chiều mưa điều có thật.
Giữa nắng vàng cơn mưa về tối tấp,
Nắng và mưa như ngậy ngất vấn vương.*

*Cơn mưa chiều chưa ráo nước mặt đường,
Ánh nắng hạ chói chang vàng góc phố.
Mùa hạ về, cho ta bao nỗi nhớ,
Mùa hạ về, ôi đẹp lắm mưa ơi !*

HÃY NHƯ DÒNG SÔNG

Kính tặng Nhà thơ Dòng Sông

*... Đã mang lấy một Dòng sông ,
Khi trong, khi đục, lúc ròng, lúc lên.
Mặc đời ai có nhớ quên,
Dòng sông vẫn chảy cạnh bên tình người.*

*Để cho sông hát với đời,
Sông ngoan với cả đất trời nước mây
Sông buồn đau đón cỏ cây,
Tự tình thương nhớ với đầy Dòng sông.*

*Dẫu cho còn chút tình hồng,
Cũng không cay đắng, cũng không hận sầu.
Hôm nay và cả mai sau,
Tình thơ vẫn dệt thắm màu hương yêu.*

*“Xôn xao nỗi nhớ” sớm chiều,
Còn đây có cả tình yêu bạn bè
Cách xa mấy dặm sơn khê,
“Xôn xao nỗi nhớ”, nhớ về Dòng Sông.*

Thơ
HẢI LÂM VẤN
Lâm Hà – Lâm Đồng

VÀI LỜI BẠT

*Tôi làm thơ như một người đi rừng...
thường hay bị lạc,
Cái đích CHÂN THIỆN MỸ luôn ở xa
trước mặt.
Làm được một bài thơ nhỏ nào ứng ý như
là mình đã đi được một đoạn đường ngắn
trong rừng già.*

TIẾNG EM HÁT

*Tiếng em hát
Chiều nay
Chao sóng rượu
Vỗ thành ly
Mời cạn
Trăm phần trăm
Vuốt bờ môi
Nhớ thương xa
Réo gọi
Ngất ngưỡng
Cháy lòng
Bùng nổ
buồn xưa*

CÓ MỘT THỜI

*Có một thời anh là sợi nắng
Trải thảm hoa dưới gót chân em
Cánh bướm dài khép vào lòng bóng nhỏ
Chẳng gai hồng, sao đau nhói con tim ?*

*Có một thời anh là giọt nắng
Ngủ mơ say trong suối tóc mây
Hương con gái nồng nàn gió mới
Nắng tương tư chẳng muốn về trời*

*Có một thời anh là hoa nắng
Tung tăng nhẩy múa tà áo ai
Đắm đuối... ngỡ thời gian ngừng cánh
Đôi ta muôn thuở chẳng xa rời
Hoa nắng - anh không biết đến... ngậm ngùi.*

Thơ
AN SINH
Gia Lai

LẶNG LẼ NIỀM THƯƠNG

*Chiều thăm thăm gió rừng chao khói bếp
Nắng héo vàng mây nhạt tím hoàng hôn
Gốc Kơ Nia trở mình sương chớm rụng
Sàn nhà rông ai thức phía cô thôn*

*Gửi lòng còn ai chấp chùng nương mới,
Gié lúa vàng nhuộm mái tóc thời gian
Thương hương đồng qua mấy nẻo gian nan
Vấn rách rách ngàn năm như con suối*

*Chợt nao lòng uốn cong bờ nỗi nhớ
Nhớ vầng mây vờn nắng lạc trong sương
Tiếng sáo diều dặt hương gió về buông
Núi chân bướm giữa triền hoa cúc*

*Thương vai mẹ gửi đời nghèo quên tuổi.
Thương vai em gửi trăng khuyết hạ tuần
Thương tiếng công già gạo giữa cô thôn
Thương ! Thương lắm ! dạ bồn chồn - lặng lẽ*

*Tôi lại về bên mẹ,
Lệ thâm... khe khẽ.... với....
Chiều rơi !*

DẤU CỎ HƯƠNG LÒNG

*Còn trên giá sách riêng mình
Một trang giấy mỏng chiếc đinh ghim hờ
Còn trong ngăn kéo câu thơ
Còn bên bậu cửa trắng chờ gió ru...*

*Mất rồi dấu ngọc hương thu
Từng vương ánh mắt từng ru nỗi niềm
Qua rồi Đế ngậm sương mềm
Lông trang mực tím - tím miền cỏ gai...*

*Hương lòng một thoáng chiều bay
Mà cơn gió nhẹ chuổi ngày... ngấn sương.*

DẤU CHÂN TRÊN CỔ

*Ai viết tên anh trên lá cỏ
Thả xuôi dòng về lối nhỏ chiều đông
Em nhặt được vết hằn gợn sóng giữa dòng sông
Màu ngọc bích vô tình giấu hồn em xanh thắm*

*Có phải vết ử trầm lẫn trên dòng định mệnh
Xác sương khô tan loãng vẽ tên anh
Hay chân sáo sườn lên lá cỏ tím bầm
Để chiều nay ai khóc...*

*Cho em giấu nỗi thắm sâu vào tâm thức
Dấu chấm than - in vết chân trần
Dù ngàn năm
Trắng đôi phía chân không*

TỰ KHÚC CHIỀU

*Giật mình nắng xé rơi rơi
Vấy lên đôi mắt nửa đời - dấu thương
Lần tìm trong cỏ chút hương
Hần lên vũng nhớ giọt sương bênh bồng*

*Thơ lòng cũ rích đi rong
Đuôi theo một nụ cười hồng bay xa
Chuyện xưa mỗi cánh chim sa
Hồn nhiên cứ gọi lòng ta ngọt ngào*

*Cơn mưa sỏi đá xô xao
Vấy vùng vườn mộng tẩm màu trinh nguyên
Ai về rơi lại hạt duyên
Lịm trong đáy mắt tặng riêng cho mình*

*Lang thang gom ánh bình minh
Rải trên lá cỏ vẽ hình - chiều nay
Nắng rơi nổi nhớ đông đây
Rừng mình ! nghe tiếng cỏ cây - gọi chiều.*

Em là mùa xuân đó!

Nhạc: Vũ Doãn Vỹ

Lời thơ: Lương Nam - Vũ Doãn Vỹ

Tha thiết - đắm say

Xuân ngát trời xa vương nhành hoa đẹp hương hoà theo gió ngọt ngào bay
Xuân biếc chồi non nghe lòng xao động khi mùa xuân đến nhịp đời sinh

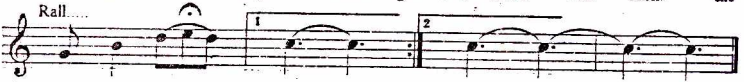
xa Muốn sắc đào mai mưa xuân nhạt nhoà nghe lòng thôn
sôi Anh sẽ cùng em đi xây cuộc đời bao lời hẹn

thức nhớ người phương xa Xuân thắm xuân nồng mang
ước dưới trời xuân sang Đất nước thanh bình cho

tình yêu đến mọi miền Em mùa xuân đó dịu hiền cho
mùa xuân đến rộn ràng --- Muốn ngàn hoa thắm dấu cành cho

lòng anh khát khao
tình anh đắm

say

Thơ
VŨ DOÃN VỸ
Hà Nội

*Lãng đãng mây trôi lưng chừng núi
Mịt mờ sương tỏa với khói giăng
Trăm bậc phong sương vết đá mòn
Ẩn mình trên núi, mái chùa cong*

*Thuyền qua bến “Đục” tới bến “Trong”
Gột rửa tâm linh, chút lòng trần ?
Ngẩn nghe tiếng mõ, lòng thanh tịnh
Chẳng vấn bụi dơ trước cửa thiền*

*Hồi chuông giống giả ngân trong gió
Thấp thoáng rừng mơ dưới nắng tà
Chim kêu, vượn hót, suối reo ca
Ngỡ rằng ta lạc chốn bồng lai*

*Đường lên Hương Tích động quanh co
Vượt chín tầng mây, mấy quả đồi
Ngắm chim, thú đá cùng bọt hiện
Hổ vờn, rồng múa với phượng bay.*

*Dòng người như thác vui trảy hội
Áo xanh, tím, đỏ với nâu sông
Nam thanh, nữ tú hồn ngơ ngẩn
Móm mém lão bà lảm nhảm kinh.*

*Danh nhân thi sĩ lòng rung cảm
Lưu bút muôn đời tới cháu con
Vẳng nghe tiếng vọng hồn non nước
Ngàn năm chỉ có một nơi này.*

TÌNH YÊU MÙA XUÂN

*Rộn ràng cánh én chao trong gió
Hớn hở hoa cười dưới nắng mai
Trời xuân êm ả xanh xanh thắm
Ngàn cây căng nhựa nhú chồi non.*

*Mùa xuân đến cho xanh mầm cây lá
Cho trăm hoa khoe sắc đua màu.
Đào nở rộ mai đùa vui trong gió,
Cho trĩu cành quả ngọt những vườn xuân.*

*Và trời cao thanh thản áng mây trôi,
Xuân ơi xuân ! đã đến tự bao giờ ?
Cho muôn lòng rạo rực nỗi yêu thương
Cho em yêu ứng hồng thêm đôi má.*

*Như buổi đầu hò hẹn dưới đêm trăng
Em nói anh nghe bao lời hẹn ước
Nay xuân về hạnh phúc nắm trong tay
Yêu em lắm ! bởi vì đâu thế nhỉ ?*

*Duyên dáng, dịu dàng, đẹp nét dung nhan.
Yêu em lắm, gọi thầm tên em nhé !
Mãi mãi thương yêu đến trọn đời...*

Thơ
TÂN CHÁNH
Quy Nhơn

HOA VÔ THƯỜNG

Tặng Dòng Sông

*Thương về Đà Lạt chiều mơ
Có con bướm trắng đậu hờ môi em
Câu thơ chạm nỗi khát thèm
Chạm tôi một khúc ru mềm Dòng Sông*

*Thương về Đà Lạt chiều mong
Đàn ai buồn tiếng tơ lòng ngân nga
Em về tìm bóng ngày qua
Để tôi hát tiếp bài ca không lời.*

*Thương về Đà Lạt chiều rơi
Trái tim thơ bỗng thành lời nước non
Em cho tôi đoá vô thường
Ngàn năm nở giữa tình trường ngàn năm.*

TÌNH THU TRẦN TRỞ

*Thêm mùa lá rụng nữa thu ời !
Mây tím giăng ngang cuối nẻo trời
Hoa bướm chưa về chung một lối
Gió mưa còn hẹn thả ngàn khơi
Trao tình lên giấy trang tình nát
Gởi mộng vào đêm cánh mộng rơi
Một chữ chờ mong đôi ngả nhớ
Niềm riêng trần trở mãi thu ời !*

BAO THUỐC LÁ

Tặng em thuốc lá

*Thân em duyên dáng tuổi đôi mươi
Giao tiếp môi luôn nở nụ cười
E ấp tình đời bao quyến rũ
Lòng vàng da trắng mảnh hồn tươi*

*Quân tử chào em hít một hơi
Thả hồn theo khói mẩn mê đời
Lạc vào cõi mộng mơ - mơ tỉnh
Trộn vụn tình - em cháy hết thôi*

*Vắng em anh thấy nhớ về đêm
Mở nắp tri âm hít đỡ thèm
Gặp lại phút giây lòng đắm đuối
Rồi anh mòn mỏi chết theo em.*

Thơ
NGUYỄN THỊ HUYỀN
Đà Lạt

NỀN NHỚ

*Nắng vương
Giọt nhớ đầy sân
Hoa cau lay động những vãn yêu xưa
Hương trầu tỏa nhớ ngẩn ngơ
Môi em thắm đỏ đợi chờ yêu anh
Đồng hoang những vật cỏ tình
Mọc đầy trên nhớ một mình em hay
Hương đời - quện áo em dày
Chờ yêu anh
Để hao gầy đáng xuân*

NGỌN NHỚ

Gió hãy nói ta nghe đi gió

Sao ta buồn khi chẳng có anh

Nắng đừng sưởi hồn tôi thêm lạnh

Chiếc hôn đầu tình ấy mong manh

Ta không khóc cũng chẳng muốn làm duyên

Đừng dụ ta mà ôn ào sóng biển

Thì xin nắng thấp cho ta ngọn nến

Suốt tháng ngày cháy nhớ long lanh.

16.4.2002

Thơ
THANH SƠN
Quảng Ngãi

LẶNG LẼ RỪNG KHUYA

*Đêm lặng lẽ
rừng thao thức
Lá đong đưa
đón gót
gió hương rừng
Khuya im ắng
chập chờn
con mộng mị
Ta một mình
ngồi đếm tuổi
rừng rừng...*

MẤY VẦN LỤC BÁT

Mấy vần lục bát gửi em

Trăng treo đầu ngõ xuyên thêm liễu ru

Mắt em là cả trời thu

Tai nghe thánh thót vì vu sáo diều

Tưởng chừng cung bậc đồ xiêu

Hư hao tâm thể ít nhiều nghe em

Thơ về vọng lại nghìn đêm

Trái trang ảo ảnh êm đêm sương khuya

Chân em từ dạo xa lìa

Sáo qua sông nhỏ phân chia nỗi lòng

Bến bờ nào biết đục, trong

Anh ra ngóng vọng tìm lòng nghiêng nghiêng

XÔN XAO NỖI NHỚ

Quý mến tặng nữ sĩ Trương Thị Giàu (Đà Lạt)

Xôn xao nỗi nhớ em ơi!

Xôn xao nỗi nhớ một trời xôn xao...

Lạch nguồn không hiểu vì sao

Thác tuôn xôỉ xả đi vào biển sông?

Núi rừng chiều đổ cơn giông

LANG - BIAN đó nghiêng lòng cùng ai?

THỎ THAN hồ mộng đêm dài

ĐÔI CÙ sừng sững van nài suy tư

Hoa Mimosa nở nụ cười

Tim nào giấu kín - ngất ngư sợi tình

Thơ người đầy đặn tiết trinh

Vào vườn lạc lối u minh nẻo về...

Mây chiều dần trải lê thê

Mùa xuân trẩy mộng tóc thề ai rơi?

“Xôn xao nỗi nhớ một thời

Xôn xao nỗi nhớ một đời xơn xao!... (1)

TS

Thơ
NGUYỄN NGỌC TOÀN
Quy Nhơn

EM KHI NÀO

*Anh bóng cây trên đường tình em bước
Khi nào em thấy mệt cứ dừng chân
Dẫu em đến chơi vui trong phút chốc
Như xưa nay em từng đến đôi lần*

*Anh vẫn đợi dẫu cho ngày có hết
Vẫn mong chờ dẫu không bóng em qua
Vẫn mãi mãi dành cho em bóng mát
Để cho em thêm sức bước đi xa*

Và

*Khi nào em, không còn đi nữa
Về với anh, anh cửa gỗ dựng nhà
Mỗi chiếc lá là mỗi viên ngói đỏ
Tiếng chim chiều vẫn mãi khúc ngân nga!*

NỢ QUÁN “CÔ SÔNG”

*Đêm nằm ngủ, thấy mình đi Đà Lạt
Buổi chiều tàn tìm đến quán “cô sông”
Chẳng chào hỏi, tôi ngồi im như khách
Muốn thử cô có nhận biết tôi không*

*Quen biết lâu, nay lần đầu mới gặp
Quán đông người, cô không thể nhận ra
Dấu trong ảnh có giống như trong thực
Người thơ, người đời dấu chẳng khác*

*Gọi cháo ăn xong, móc tiền tính trả
Tay móc hoài trong cái túi chấy khô
Cô nhìn tôi mỉm cười: “Quên tiền hả?”
Tôi gật đầu: “Để nợ được không cô?”*

*Giả như cô cứ lắc đầu đừng chịu
Cứ làm bộ như người chẳng biết điều
Chẳng để nợ, chẳng cho đi, giữ lại
Bất ỏi: “Hầu... Trừ “sướng biết bao nhiêu.*

Đêm 1.4.2002

Thơ
NGUYỄN MỘT
Hà Nội

NGẬM NGÙI

*Trăng thu sáng khắp nẻo đường
Để cho ai đợi ai thương vơi đầy
Cầu tre lắc lẻo còn đây
Liều ru giấc ngủ – tháng ngày bơ vơ
Thuyền xa bến vắng vẫn chờ
Sao không nhạt hộ – nửa bờ sương rơi
Để rồi trách sợi tơ đời
Trách con sáo đậu – giữa thời hết xuân
Ngậm ngùi chua xót băng khuâng
Cớ sao không trả - nợ nần còn vương*

Hà Nội cuối thu 2000

BẾN XƯA

II

*Mưa rơi sợi nhớ sợi thương
Cầu tre lắc lẻo – sao vương làm gì?
Người ơi hãy cố quên đi
Tiêu tương đèn giọt – đừng vì nhớ ai!
Năm canh thao thức thở dài
Trăng khuya mây lấp – non đồi sương rơi
Sao ai lại trách tơ đời?
Để vương vấn mãi cho người “bâng khuâng”
Đường đời mắc vướng nợ nần
Cuối đầu chấp nhận – còn ngần ngại sao?*

Hà Nội cuối thu

KHẮC KHOẢI NIỀM ĐAU

*Gió đưa con sóng vỗ bờ
Xót xa cồn cát – hững hờ biển khơi
Nỗi lòng cay đắng chơi vơi
Hồn quên khắc khoải – buông lời nhớ thương
Trăng đêm ngồi đếm tiêu tương
Giọt gieo nỗi nhớ - giọt vương nỗi sầu
Thu về cho lá rơi mau
Ngậm ngùi cánh nhạn – xót đau quốc buồn
Tiền Đường sóng đổ mưa tuôn
Ô giang cỏ úa để thương cho Kiều
Đã toan đóng kín tim yêu
Ngờ đâu – khổ nỗi – trăm chiều vấn vương
Cầm ca một khúc – đoạn trường
Tròn ôm chữ hiếu – dứt vương chữ tình
Cuộc cờ – một kiếp phù sinh
Tầm – Tơ – Nhộng – kén do mình đổi thay
Biển đời chìm nổi ô hay!
Dang tay ngỡ nhạt – tình bay phương nào?*

Hà Nội 2001.

Thơ
NGUYỄN PHƯỚC
Ban Mê Thuộc

GIẤC THU

*Khung cửa hẹp ánh trăng chiều ngả ngòn
Thư phòng khuya ta đợi khách tri âm
Gió đầu đây như giọng nói thì thầm
Hơi lay động bông hoa hồng mới chớm
Ngồi miên man ta đợi nàng đến sớm
Từ thùy dương bay lại chốn sơn khê
Trải có nhưng gót ngọc đi về
Nàng vào đi ta mở tung các cửa
Trăng ủa vào tha thiết bóng giai nhân
Ngồi xuống đi còn mơ màng chi nữa
Chén tương tư ta đợi suốt đường trần*

GIẤC THU 2

Nàng đi mặc áo thu vàng!

Nhớ xưa màu ấy tiến nàng sang ngang

Phải giờ còn chích khăn vàng

Cho anh ảo ảnh là nàng... cô dâu

Gỗ hương thoang thoảng hôm lâu

Nghe như hương tóc ban đầu em bay

Cuồng si ta cuồng say em ơi

Ta mơ dáng ngọc cả đời đi hoang

Trong cơn thức ngủ mơ màng

Thơ chưa xướng họa sao nàng vội đi

Lão nông Nguyễn Phước

HỒNG NHUNG

*Tại em nở nụ môi duyên
Tại rèm mi chớp nhót triền miên anh
Tại sao ánh mắt long lanh
Tương tư điều đứng riêng dành... là sao?
Thà em đừng ửng má đào
Đừng nhìn anh thế anh nào dám mơ
Tại sao anh biết làm thơ
Tại sao em cứ nhớ nhớ... đêm về
Em đừng làm khổ tái tê
Để anh khơi dậy trăng quê một vùng
Ngày xưa có đứa điên khùng
Hoa niên nở đóa hồng nhung đầu đời.*

CẦU TREO BUÔN MÊ

Kỷ niệm chuyến về thăm Ban Mê
của nhà thơ Trương Thị Giàu.

Viết tặng – Trương Thị Giàu – Nguyễn Long –
Hong Hoa và các bạn trẻ.

Bên dòng sông Ana

Con sông rẽ nhánh luôn qua bóng đời

Tròng trành mấy nhịp chơi vơi

Lung linh giọt nắng khung trời bóng tiên

Tây tiên cầm chắc tri âm

Cầu treo sánh bước thẳng trâm đón đưa

Dù em mấy bước cho vừa

Xiêu xiêu say bước đong đưa cuộc tình

Sông rồi sẽ chảy một mình

Thời gian trôi chảy theo tình thời gian

Không gian vẫn giữ không gian

Cầu treo đứng ngóng thuyền nan xuôi dòng

Buôn Mê – 7/2/2002

Thơ
LÊ ĐỨC
Bat ton Rouge – USA

ĐÊM XA

*Kỷ niệm với H. một đêm thức trắng
ở NEW OLEAND*

Đêm

Bên bờ MISSISSIPPI

Sông lặng lẽ trôi

Sương mờ lãng đãng

Gió khuya rì rầm bài ca phiêu lãng

Cánh phong gục đầu xót phận mồ côi

Lữ khách âm thầm

Đêm bước

Chơi vơi...

Đêm

Quê người mệnh mông quá

Hồn đêm chấp chững

Đầy ải, phơi pha

Mảnh trăng buồn nhòa nhạt lệ sương sa

Như mắt quê hương u hoài dịu vợi

Từ muôn trùng, se sắt tháng năm qua

Đêm

Rã rời tìm xa

Bước chân lang thang qua thành phố lạ

Thành phố bập bênh – Chénh choáng men say

Người nghệ sĩ già chơi vui bên thêm đá

Ngật ngưỡng tiếng kèn

Rã rượi, bi ai

Đêm

Trôi trong tàn phai

Theo dấu thời gian lạnh lùng trôi mau

Thương tóc xanh xưa gió như chiêm bao

Khóc ta trăm năm bên bờ dĩ vãng

Nghe từng nỗi đau thất thiếu quay về

Đêm

Chập chờn...

Đê mê...

CHO NGƯỜI TÌNH NHỎ

Riêng tặng một người

*Anh có một cánh đồng mơ tươi thắm
Rất nên thơ và ngào ngạt sắc hương
Mát nơi em là hoa là lá cỏ
Cho anh say trong muôn nhớ ngàn thương*

*Anh có một khung trời yêu muôn thuở
Thức bình yên và chan chứa ước mơ
Tóc em là mây và gió bằng hơi thở
Cho anh tan vào vụn nẻo tương tư*

*Anh có một dòng sông êm đêm chảy
Cho tình ta về bến mộng yêu đương
Ao em thơm là cánh bướm xuôi gió
Cho anh trôi lạc giữa rừng tơ vương*

*Là em đó, hỡi người tình nhỏ
Giáng thơ ngây hiền như cánh hoa xinh
Nụ cười tươi trong lòng anh rạng rỡ
Cho anh yêu, yêu mãi mãi, vô bờ...*

Baton Rouge

Lê Đức

KHÚC CA DAO

*Ngày xưa ấy
Khúc ca dao
Ru ta dịu ngọt
Ầu ơ sớm chiều
Bãi dâu
Ruộng lúa
Nương chiều
Tuổi thơ đẹp tựa
Cánh diều bay cao
Nay xa rồi
Hồi Ca dao
Đâu lời gió hát
Trăng sao tự tình
Dành thôi
Chiếc lá xa cành
Hồn mơ nguồn cội
Bóng hình
Ngày xưa
Ngày xưa...*

La 1999

KÝ ỨC BUỒN

Em chìm khuất giữa sông dài biển rộng
Ta mịt mờ trôi mãi kiếp mây hoang
Dòng mực cũ khắc ghi bao kỷ niệm
Tháng năm qua nào biết có phai tàn

*Ngày ấy con sông điêu linh
Cuốn trôi tuổi đời hoang dại
Tôi chú ngựa non lắm lứa trong đêm
Ngỡ đầu mặt trời đã chết
Bước chân dần xa... Không lời ly biệt
Nào hay! Tôi đã phụ người
... Tôi từ đó
Là những núi đêm hoang vu
Những vực chiều thăm thẳm
Và hành trang trong tôi
Có nỗi buồn mang tên người của buổi đầu đời
Có giọt lệ vương hoài trong ký ức*

*... Tôi bây giờ
Chùng như đã trăm năm trôi qua
Không biết tự lúc nào
Cuộc đời bỗng dựng thành hai phần củ mới
Tôi trở thành biên giới...
Đầy những buồn vui, những tiếng thở dài
Những đêm mơ thấy mình trở về quá khứ
Nơi có mái tranh nghèo
Con đường quanh co bóng lá
Đêm trăng tình tự thiết tha,
Tôi mang tặng người xưa
Một bông hoa thân thương
Và nói lời trăm năm
Xin tha thứ cho tôi
Những lầm lỗi của một thời vụng dại,
Mai này,
Có lẽ tôi còn đi xa hơn
với cuộc đời có khác xưa
Không biết rồi trong tôi có xóa nhòa được chăng*

*Kỷ niệm tuổi thơ thuở bìm leo dậu đỏ
Có con sáo hồn dỗi sang sông
Và giọt nước mắt không tan
Vương hoài trong ký ức...*

Baton Rouge 1998

CHIỀU XUÂN VIỄN XỨ

*Có những mùa xuân tôi không về
Phương trời xa biển biệt sơn Khê
Nghe lòng rộn mãi mùa hoa củ
Giữa buổi đông tàn lạnh tái tê*

*Chiều qua lặng lẽ những con đường
Ước thầm một bóng dáng quê hương
Chỉ thấy những hàng cây trơ lá
Sương lạnh giăng giăng khắp phố phường*

*Tôi nhớ bên kia bờ đại dương
Nhớ con đò nhỏ bến sông trong
Mát lũy tre xanh đồng lúa chín
Chiều quê, đôi nương... vàng mênh mông...*

*Nhớ lắm con đường thời thơ dại
Ôm ấp tuổi tôi đầy mộng mơ
Một thuở rộn ràng hoa sắc thắm
Giờ đã tàn phai khắp bến bờ*

*Dém mãi xuân đi đến bao giờ
Mòn chân rộng ruỗi chốn ngàn khơi
Nửa mừng qua truong cay đắng củ
Nửa còn thương nhớ mãi không thôi*

*Chiều buồn như khúc nhạc sầu vương
Biệt ly Biệt ly hoài cố hương
Sông biển Núi đồi ời xa thẳm!
Còn đâu ngày tháng... dấu chân xưa...*

TÌNH THU

*Lá vàng lác đác rụng quanh vườn
Nhè nhẹ heo may giục nổi buồn
Riu rít lưng trời chim kêu bạn
Nghe lòng bỗng dột môi tơ vương*

*Tháng Tám ngập ngừng thương chưa ngỏ,
Lần sang tháng Chín giữa mùa mơ
Trái Thu vừa chín tròn duyên thắm
Tim yêu sao nở để ơ hờ*

*Rồi tháng Mười gieo sầu mệnh mang
Ngõ vắng nhà ai ngập lá vàng
Lá bay trong gió chiều xao xác
Môi tình chưa nói vẫn cô đơn*

*Nhớ người vời vợi những hoàng hôn
Những đêm thơ thẩn dưới trăng ngàn
Tơ lòng e ấp hoài dang dở...
Mây mùa đâu đã kéo Đông sang.*

Một mùa thu xa

Thơ
NGUYỄN HIỀN
Quy Nhơn

HOA GIAO THỪA

*Buồm căng gió núa câu thơ
Phía xa xăm cũng nhớ quê chiều hồng
Dốc lưng mấy ngậm men nồng
Vịn câu thơ đứng bờ sông đợi chờ*

*Với tay mở môi hững hờ
Trải lòng cố xứ ngẩn ngơ say mà
Lai rai hết tết đã là
Cành xuân vừa mới nở hoa giao thừa*

NÚI

*Núi quê tôi chạy trùng trùng
Trong màu xanh ấy có vùng bể dâu
Núi cao thì có sông sâu
Bạc thời gian bắt nhịp cầu tình qua*

*Tôi từ trong núi bước qua
Núi Ông xanh thắm, núi Bà sắt son
Đất nghiêng nước chảy đá mòn
Khom lưng tôi nhặt được hòn sỏi đau.*

*Lá xanh rồi cũng gặp nhau
Tóc đen rồi cũng trắng phau mái đầu
Núi cao sông lại càng sâu
Ngược dòng về núi em đâu? Tôi tìm.*

TÌM VỀ TUỔI THƠ

Tìm về tuổi thơ đồng vọng và khát khao

Dòng suối mát gái trai cùng nhau tắm

Bàn tay nhỏ xòe nghiêng che nắng

Bắt con chuồn chuồn voi cắn rốn để tập bơi

Tìm về tuổi thơ u mọi tiếp hơi

Bên thua cuộc

gái công trai chạy ba vòng sân một lá

Đám cưới hai nhà mua sắm bằng tiền lá

*Họ hàng mặc quần đùi, áo cánh, cô dâu, chú rể
gọi mày tao*

*Tìm về tuổi thơ còn dài nữa ước ao
Là bác sĩ, phi công, là nhà giáo
Không có đứa nào dám mơ làm người nông dân
cày sâu cuốc bẫm
Gieo hạt mầm xuống rò mạ cho xanh thêm những
tháng giêng*

*Tìm về tuổi thơ bao kỷ niệm thiêng liêng
Giờ người lớn bộn bề cuộc sống
Ừ - nhớ mãi quê hương con diều bay lộng gió
Một trời thương gọi tiếng mày tao ơi!*

MỘT MÌNH

Mình đi thui thủi một mình

Để gương ở lại ngắm hình bóng ai

Trăng treo trời chứa ban mai

Mà nay tóc xõa trên vai rồi chiều

Tay cầm nắm gió liêu xiêu

Nhìn đôi mắt đỏ buồn hiu – hiu buồn

Mình về trong dạ bồn chồn

Trong gương vẫn vẹn chiếc hôn của mình.

Một chút tình với thôn xao nổi nhớ
Thanh Trắc Nguyễn Văn

Các thi hữu trên mọi miền đất nước thân mến ! Một mùa xuân lại vừa từ già chúng ta ra đi và mang theo những ngày tháng tươi đẹp đầy hoa thắm, nắng hồng. Một mảng trên dòng sông ký ức lại vừa lẳng lẳng ra đi và cuốn trôi theo nó biết bao vui buồn cùng những ước mơ khó quên... Nhưng chúng ta không mất hết, chúng ta vẫn còn đó những màu sắc kỷ niệm trên từng trang thơ phấp phồng đa cảm. Chúng ta vẫn còn đó những nổi nhớ, những nổi nhớ thôn xao như những cung đàn, vọng vào lòng người những nốt nhạc của sự sống và tình yêu.

Xôn xao nổi nhớ

Một thời

Xôn xao nổi nhớ

Một đời xôn xao

(Xôn xao nổi nhớ - Dòng Sông)

Để trang trải những cảm xúc, để nhớ mãi những phút giây đáng nhớ, để cùng hát lên bài ca ngợi ca tình người trên hành tinh xanh vẫn còn những mảng đen tai họa và chiến tranh, chúng ta... Vâng, chúng ta, những khách thơ bốn phương lại tụ hội về đây trong tập thơ này, tập thơ của điểm hẹn vườn hồng, tập thơ của những bạn lòng tri kỷ. Tập thơ Xôn xao nỗi nhớ...

Ai Bá Nha ? Ai Tử Kỳ ? Ai Thương ? Ai Nhớ ? Dù ai mơ về quá khứ, dù ai hướng đến tương lai cũng xin đừng quên những nỗi nhớ đã giúp ta trưởng thành, những nỗi nhớ đã đồng hành cùng ta trong thi ca.

Thả mình theo ngọn gió tan

May ra gặp chốn hồng hoang thuở nào

(Về chính lòng ta - Hoàng Thống)

Các thi hữu kính mến ! Trong vườn thơ Thanh Trắc Nguyễn Văn là kẻ đến rất muộn, thuộc vào hàng chiếu dưới. Có lẽ vì thương cho đứa em út lạc loài trên đường đời thường gặp nhiều bất trắc này, mà chị Dòng Sông đã tỏ ra ưu ái khá nhiều. Riêng đôi với Văn có những nỗi nhớ Văn khó mà quên được. Đó là các thi hữu trong vườn thơ chúng ta, đó là những ước mơ khát vọng của Văn, và cả những giấc mộng đẹp nữa...

*Mộng lành lành thật không em
Sao ta hóa đá bên thêm đợi ai ?
Giấc mộng ngắn, nỗi đau dài
Chữ thương chữ nhớ lạc loài tìm nhau*

(Mộng lành - Thanh Trắc Nguyễn Văn)

Thân ái

TTNV

MỘT BÔNG HỒNG CHO NỖI NHỚ

DÒNG SÔNG TRƯỞNG THỊ GIÀU

Thế là ta xa nhau – chớp nhoáng như là ta yêu nhau.

Đông ơi – Anh còn giữ lại kỷ niệm nào về đêm chia tay của chúng mình không vậy.

Đó là một đêm buồn trời đầy sao và gió, bên hàng rào đâm bụt nhà em anh chẳng nói nổi câu nào ánh mắt buồn vời vợi. Hình như anh không tin là có thể xa em. Em cố kềm nước mắt sắp tuôn trào – đưa tay vỗ nhẹ vào vai anh nói lời từ biệt. Rồi em chạy nhanh vào nhà như cơn lốc – Tiếng xe anh vút đi xé màn đêm yên tĩnh hay tiếng vỗ òa của nỗi đau mà em đang nén giữ.

Đông ơi ! Có còn nhớ không. Một lần em về thăm xứ biển tháng bảy trời không mưa nắng như đổ lửa trên mái nhà. Cái nắng của xứ biển thật là khủng khiếp, đối với một người ở xứ lạnh như em. Cái nắng làm em phờ phạc, hạn chế sự nhanh nhẹn hoạt bát cố hữu như em đang ở xứ lạnh của mình.

Có còn nhớ không Đông. Lần gặp nhau đầu tiên ấy, anh đã tình nguyện thay các bạn làm tài xế đưa em đi khắp cùng trái đất như lời anh nói đùa với em.

Vòng đời thì vô tận, còn vòng quay của bánh xe anh thì có giới hạn nên nó đã dừng lại và ta đã xa nhau :

Giờ anh miền biển nắng

Em về phố núi mưa

Tận cùng là nỗi nhớ

Thương hoài những ngày xưa.

Con đường từ ngày xưa đến bây giờ của chúng mình được đo bằng nỗi nhớ, và những cánh thư xanh mang nặng những nỗi niềm. Bằng những bài thơ thiết tha buồn, em đọc mà nghe lòng rung rung.

Ai xuôi em đến bất ngờ

Cho anh thành gã xe thô tình yêu

Đưa em qua khắp nẻo chiều

Nhưng rồi chẳng nói nổi điều trong tim

Bây giờ quán cũ lặng im

Gió rung nỗi nhớ – gọi niềm riêng đau

Cuộc vui nào chẳng tàn, cuộc họp nào chẳng tan. Anh đã đón em bằng một tối vui, với đông đủ bạn bè, ngoài trời mưa tí tách, trong nhà thật sôi động với những trò nghịch phá cáp đôi nhau của các bạn. Trong tiếng cười rộn rã, tiếng ngâm thơ hát hò tưng bừng, em thật vui và cảm động trước chân tình các bạn

dành cho em, đã cười nói nhiều, như em chưa được nói được cười vậy.

Trời đã khuya, mưa vừa tạnh, em cũng đã mệt, anh rất muốn đưa em về qua cái nhìn của anh như thúc giục em chợt cảm nhận những tình cảm rất lạ nơi anh và bắt gặp một chút gì xao động nơi trái tim mình.

Sau cơn mưa, trời mát dịu đường phố đã ngủ rồi, con đường về thì ngắn, phố biển thì nhỏ hẹp, đi năm phút đã về chốn cũ, mà anh thì chẳng muốn chia tay, ta cũng chẳng thể quay như vòng quay trái đất.

Thôi thì hai đứa dừng lại ở một quán kem để có được đôi phút ngắn ngủi bên nhau, để bây giờ trở thành kỷ niệm.

Nơi quán sao trời điệu nhạc êm

Ngọt lành kem lạnh sáng môi em

Ngại ngần chi mà không dám nói

Dòng sông ơi! Sóng vỗ êm đêm

Em đã ngẩn ngơ với lời thơ anh tặng và cảm động với lời thơ rồi tiếp lời thơ.

Bất chợt gặp nhau chỉ một lần

Mà nghe đời dậy tiếng thơ ngân

Không gian ngũ sắc giăng từng bước

*Cho hồn gọi nhớ mãi băng khuâng...
 Vườn tao đàn ai đến mùa ngâu
 Nghe gió gọi thì thầm trong lá
 Heo may đến hôn bờ tóc xòa
 Những lời yêu mãi dấu trong lòng
 Người về nơi ấy có biết không
 Tìm lên tìm nhau dạo giấc nồng
 Ngồi hong tình ngõ, chờ tin nhận
 Ru dấu cuộc tình giữa đêm đông*

Trời ạ! Em không phải là cỏ cây để dừng rung động trước những lời thơ thiết tha như vậy. Em thật sự xúc động tâm hồn em bay bổng chơi vui để rồi hòa nhập vào dòng tâm thức thơ anh. Chắc anh cũng biết em mang nặng dòng máu thi nhân nên tâm hồn em cũng đầy tính chất lãng mạn. Có lẽ chính điều đó mà ta đã tìm được sự đồng cảm rất nhanh! Phải thế không anh? bây giờ ta đã xa nhau, khoảng cách giữa hai thành phố bằng con đường nhớ thật dài, dài như đường đời ta đã đi qua và sẽ phải đi tiếp đoạn đường còn lại của một kiếp người.

Thời gian không bao giờ dừng lại cũng chẳng ai níu giữ được thời gian, cho nó quay ngược về dĩ vãng của ngày xưa thân ái.

Tạm biệt, mình tạm biệt thôi phải không Đông.

Trái đất quay tròn và ta sẽ gặp nhau khi nó đã quay đủ vòng quay của nó.

Tất cả mọi vật thể trên thế gian này từng phút, từng giây luôn chuyển động không ngừng trôi theo dòng chảy biến dịch – Em sợ những tình cảm bây giờ sẽ bị dòng chảy của thời gian cuốn trôi đi, xóa mờ đi, như dấu chân trên cát không để lại dấu vết gì.

Em sợ những kỷ niệm ngày xưa sẽ như áng mây trên bầu trời, những áng mây dù có đẹp đến đâu cũng bị ảnh hưởng của những cơn gió có thể làm cho những áng mây không còn giữ nguyên những hình dáng ban đầu của nó. Gió thổi mây tan. Đó là quy luật. Em chỉ xin mây dừng lại dù chỉ một lần.

Để biết đôi ta vướng nợ nần

Để nghe đời dậy tiếng thơ ngân

Lời thơ vướng phải bờ Minh Triết

Thánh thót rơi vắn bến phù vân...

Dòng sông Trương Thị Giàu
Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật Lâm Đồng

Tản mạn với

“Xôn Xao Nỗi Nhớ”

ĐẶNG QUỐC KHÁNH

Giữa cuộc sinh hóa vi diệu của vũ trụ, cái vĩnh hằng không phải lúc nào cũng đến từ mặc khải siêu nhiên huyền bí, mà thường từ những bình dị giản đơn chân thực. Những khát vọng cháy bỏng hoài niệm day dứt, sâu muộn rưng rưng bập bềnh trên sóng thời gian và thân phận con người. tất cả rồi sẽ qua đi, mai hậu còn chẳng là THƠ và TÌNH YÊU “XÔN XAO NỖI NHỚ”.

‘XÔN XAO NỖI NHỚ’ – một thi tuyển rực rỡ hương sắc, một nỗi kết từ “Lục bát xuân ca – Buồn qua bóng đời – Thơ tìm người thơ” đang phả vào lòng ta những hợp khúc triu diu, rộn ràng như những cơn mưa đầu mùa vỡ òa tiếng sấm.

Gạt bỏ những tị hiềm, vượt trên những thẩm định. ta hãy lặng im cùng nhau thấp lên ngọn lửa tình thơ đích thực, gõ vào tim nhau những âm thanh bất tận đam mê.

Có gì giữa được và mất, hoài vọng và thất vọng, xác tín và phủ nhận, tiếp thu và chối từ để ta phải dấn vật, phân vân ! Từ trải nghiệm đắng cay, trần trở đa đoan, những trầm tích thiết tha

se sắt lắng vào đời ta, khắc nghiệt và dữ dội, mơ hồ xa xôi như giấc mơ ban ngày đầy xót xa mà Trương Thị Giàu thường mơ :

“Ừ thì tất cả là thơ

Ừ thì em chỉ nằm mơ ban ngày

Mở bàn tay – nắm bàn tay

Run run em nhắc then cài trái tim”

(Một đóa hoa buồn – Trương Thị Giàu)

Thời khắc giao mùa, cây lá trở mình xôn xao mạch sống, ta thường bồi hồi nhớ về quá vãng. Còn Xuân trường, người thơ nơi núi rừng KONCHRO lại xốn xang những kỷ niệm PLEIKU đầy sương khói :

“Ta nghe tiếng lá hao gầy

Sang mùa rơi xuống lưu đầy dưới sương

Bên hồ rỏ giọt vô thường

Khua vùng biển nhớ khói sương bay đầy

(Pleiku xưa – Xuân Trường)

YÊU – Có khi sự chiếm hữu vô nghĩa, có khi bên nhau mà xa cách nghìn trùng. Thực thể hiện hữu trong sự hiến dâng tận cùng vẫn chưa là gì, chỉ có hòa nhập cả linh hồn và thân xác mới

là trọn vẹn. CÁT ANH LỢI thật lãng mạn nhưng hữu lý khi muốn người yêu trở thành hơi thở của mình:

*“Sông biển con thuyền tình bến nước
Gió trắng phơ phát thoáng qua mảnh
yêu em không muốn là em nữa
Chỉ muốn em là hơi thở anh”*

(Yêu – Cát Anh Lợi)

YÊU – Sự lo sợ nhan sắc tàn phai, tình yêu mai một theo tuổi tác cũng là ám ảnh – XUÂN DIỆU – trong “GIỤC GIÃ” từng chua xót nhận thực “vừa xịch gối chần, mộng vàng tan biến. dung nhan xê động, sắc đẹp tan tành.. đó cũng là những bản khoán của Phạm Kim Nhung :

*“Rồi cả mặt trời và cả vầng trăng
Sau tàn đông vẫn chông chênh sương khói
Thoáng nếp nhăn điểm tô trên vầng nhớ
Nghe nhịp thở mình dung dị tóc mây:*

(Hương thời gian – Phạm Kim Nhung)

YÊU – Bất chấp thực – mơ, tồn tại – tiêu biến, hạnh phúc – đau khổ, HOÀNG THỐNG muốn làm sứ giả tình yêu truyền

đạt thông điệp kêu gọi ta dẫn thân yêu người, yêu thơ – vì rằng
tình yêu sẽ chấp cánh cho thơ và thơ làm thăng hoa tình yêu :

*“Dù là thực, là mơ hay được mất
Tình thơ nâng cánh mạnh đến thần kỳ
Cho bằng giá những phận đời nước mắt
Nhập vào dòng thơ ấy “yêu” đi”*

(Dòng sông thơ – Hoàng Thống)

Sự xa cách chờ đợi làm hao gầy mòn mỏi. Không có sự than
trách về bội phản hay từ biệt nào, chỉ là tình yêu ngày xưa chưa
nói được để thương để nhớ đến bây giờ mà “Hoa tâm xuân –
thương quá tấm tình quê” làm ta cảm động :

*“Hoa tâm xuân mòn mỏi
Anh đi mãi chưa về
Lòng em buồn vơi vợi
Thương quá tấm tình quê”*

(Tâm xuân chờ đợi – Nguyễn Tường Hoài)

Người tình thường bông bột, giận hờn – Người vợ thường vị
tha chịu thương, chịu khó hy sinh, dành hết những ngọt ngào cho
chồng con. Không trau chuốt cầu kỳ, thật tự nhiên nhưng không

kém phần gọi cảm, VŨ MINH THOA nói đến tấm lòng người vợ hiền :

*“Khi bữa cơm chưa ngon
Em chỉ chăm phần xối
Thương chồng con cặm cùi
Mặc cho mình giản đơn”*

(Quà tặng 8 tháng 3 – Vũ Minh Thoa)

Người mẹ – đặc biệt là người mẹ trẻ bạc phước phải chịu cảnh lao đao đau khổ tình duyên, đã cô đơn ru con ngậm ngùi xót lòng biết bao :

*“Con ơi đời mẹ lao đao
Mới hai mươi tuổi khổ đau duyên tình
Àu ơ tóc mẹ còn xanh
Mẹ đơn chiếc chỉ riêng mình con thôi
Đêm khuya con mẹ ngủ rồi
Mẹ ôm gối chiếc ngậm ngùi thương thân”*

(Ru con – Lê Khánh)

“XÔN XAO NỖI NHỚ” bàng bạc tình quê. Ta yêu biết bao những bến nước, dòng sông, cánh cò, chiếc đò ngang, tiếng

bìm bịp kêu, câu ca vọng cổ – Ta chùng lòng trĩu nặng những hình ảnh quê hương, cội nguồn : :

“Đò ngang một chiếc đìu hiu

Nôi bờ nội ngoại ấp iu đậm tình

Hồn ta rợp bóng lung linh

Con đò, bến nước dáng hình dòng sông”

(Hoài niệm dòng sông – Hồng Hoa)

Và :

“Mang mang bìm bịp kêu con nước

Trăng trắng phù sa rụng bãi bần

Xào xạc chèo khuya khua chợ nổi

Ngọt ngào ca vọng cổ sông trăng

(Đêm băng khuâng – Nguyễn Thanh)

Lê Đức, một người thơ xa quê hương đang sống ở BATON ROUGE nước Mỹ luôn nhớ đến quê nhà Việt Nam với tình quê tha thiết, nhất là trong những chiều xuân nơi đất khách quê người:

“Tôi nhớ bên kia bờ đại dương

Nhớ con đò nhỏ bên sông trong

Mát lữ tre xanh đồng lúa chín

Chiều quê, đôi nương... vàng mênh mông

(Chiều xuân viễn xứ – Lê Đức)

Có một hôm nào, ta bỗng bơ vơ giữa đất trời mênh mang.
Hồn ta vút cánh sao băng qua những phù vân định mệnh và ta
bỗng nhận chân mình đang ngơ ngác giữa cõi phù sinh với nỗi
đau tha hóa:

Nửa xác lá mờ côi

Cháy ngùn bờ khát vọng

Nửa trăng thể hờ hững

Ngờ ngêch bóng trời trôi”

(Ngơ ngác cõi người – Đặng Quốc Khánh)

Không thể nói hết “Xôn xao nỗi nhớ” cảm ơn nhà thơ Dòng
sông TRƯƠNG THỊ GIÀU “Trái tim của vườn hồng” , khách
thơ đa tình của xứ sương mù LANG BIAN đã tạo cho các bạn
thơ nơi tâm tình hội ngộ. Xin hãy trân trọng những chân tình.
Mọi tài năng nghệ thuật dù cao siêu đến đâu cũng vô nghĩa nếu
không có cái tâm. Xin tản mạn một chút gì để thương để nhớ, để
“xôn xao nỗi nhớ một thời” như một món quà tặng ân tình còn
mãi trong nhau:

*“Còn trên giá sách riêng mình
Một trang giấy mỏng chiếc đinh ghim hờ
Còn trong ngăn kéo câu thơ
Còn bên bậu cửa trắng chờ gió ru”*
(Dấu cỏ hương lòng – An Sinh)

Quy Nhơn Tháng 6.2002

ĐẶNG QUỐC KHÁNH

Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật BÌNH ĐỊNH.

Tủ sách thi ca
Thơ của vườn thơ
Trương Thị Giàu biên soạn
Đã xuất bản :

Lục bát xuân ca
Thi tuyển 1
1999 – Nhà xuất bản Đồng Nai
71 Tác giả toàn quốc tham gia

Buồn quá bóng đời
Thi tuyển 2
2000 – Nhà xuất bản Văn hoá Dân tộc
51 tác giả toàn quốc tham gia

Thơ tìm người thơ
Thi tuyển 3
2001 – Nhà xuất bản Văn hoá Dân tộc
32 tác giả tham gia

Xôn xao nỗi nhớ
Thi tuyển 4
2002 – Nhà xuất bản Văn hoá Dân tộc
52 tác giả toàn quốc tham gia

*Quần thơ là nơi tiếp sức cho các bạn yêu thơ trên
mọi miền quê hương yêu dấu.*

- MỤC LỤC -

	<i>Trang</i>
• Trương Thị Giàu	8
• Xuân Trường	16
• Thanh Trắc Nguyễn Văn	20
• Nguyễn Tú Nhã	25
• Đặng Quốc Khánh	30
• Nguyễn Long	36
• Hồng Hoa	40
Tân Nguyên	48
Lệ Khánh	51
Phạm Kim Nhung	54
Từ Xuân Lân	59
Nguyễn Thanh	62
Trần Thúy Liễu	67
Hoàng Nhật Thiện	69
Cát Anh Lợi	74
Hoàng Trọng Toàn	77
Thanh Tư	80
Trăng Cửu Long	83
Nguyễn Ngọc Hưng	86
Hoàng Thống	89

- Vũ Minh Thoa	93
- Đặng Phúc Hải	97
- Nhật Lệ	101
- Trần Đình Sơn	105
- Ngô Thời Cúc	107
- Trịnh Tuyển	110
- Sơn Nhân	113
- Nguyễn Trung Nam	118
- Hải Dương	120
- Thanh Long	122
- Nguyễn Huy Khôi	125
- Lưu Hoài	128
- Lê Văn Trúc	132
- Thanh Việt	136
- Đỗ Hướng	138
- Cao Thị Hồng	142
- Hoàng Giang	145
- Nguyễn Tường Hoài	147
- Đặng Văn Nhiêng	152
- Nguyễn Thanh Nhã	157
- Nguyễn Khắc Thiệu	162
- Hải Lâm Văn	165
- An Sinh	168

· Vũ Doãn Vỹ	173
· Tân Chánh	177
· Nguyễn Thị Huyền	180
· Thanh Sơn	182
· Nguyễn Ngọc Toàn	185
· Nguyễn Một	188
· Nguyễn Phước	191
· Lê Đức	195
· Nguyên Hiền	207

Xôn xao nỗi nhớ

Thơ – Nhiều tác giả
Nhà xuất bản Văn hóa Dân tộc
19 Nguyễn Bình Khiêm – Hà Nội

Chịu trách nhiệm xuất bản

PGS Tiến sĩ Hoàng Nam

Biên Tập

Hoàng Tuấn Cư

Bìa

Họa sĩ Yến Nhi

Trình bày và sửa bản in

Trương Thị Giàu

In – 500 cuốn khổ 12 x 19. Giấy phép xuất bản: 54 – 598 XBQL

Cấp ngày 31 . 5. 2002. In tại Xí nghiệp In Lâm Đồng.

In xong nộp lưu chiểu 7 - 2002

Hải Dương

Thanh Long

Nguyễn Huy Khôi

Lưu Hoài

Lê Văn Trúc

Thanh Việt

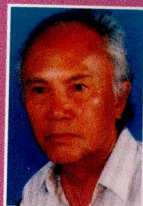
Đỗ Hương

Cao Thị Hồng

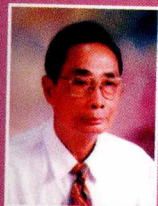
Võ sư Hoàng Giang

Nguyễn Tường Hoài

Đặng Văn Nhiêng

Nguyễn Thanh Nhã

Nguyễn Khắc Thiệu

Hải Lâm Văn

Trần Thúy Liễu

An Sinh

Vũ Đoãn Vỹ

Tân Chánh

Nguyễn Thị Huyền

Huỳnh Thanh Sơn

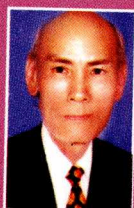
Nguyễn Ngọc Toàn

Trịnh Tuyển

Lê Đức

Nguyễn Phước

Nguyễn Hiền

Nguyễn Một

*Thơ
Nhiều tác giả*

*Xôn xao
nỗi nhớ*

- Trương Thị Giàu
- Xuân Trường
- Thanh Trắc Nguyễn Văn
- Nguyễn Tú Nhã
- Đặng Quốc Khánh
- Nguyễn Long
- Hồng Hoa
- Tân Nguyên
- Lệ Khánh
- Phạm Kim Nhung
- Từ Xuân Lành
- Nguyễn Thanh
- Trần Thúy Liễu
- Hoàng Nhật Thiện
- Cát Anh Lợi
- Hoàng Trọng Toàn
- Thanh Tứ
- Trăng Cửu Long
- Nguyễn Ngọc Hưng
- Hoàng Thống
- Vũ Minh Thoa
- Đặng Phúc Hải
- Nhật Lệ
- Trần Đình Sơn
- Ngô Thời Cúc
- Trịnh Tuyền
- Sơn Nhân
- Nguyễn Trung Nam
- Hải Dương
- Thanh Long
- Nguyễn Huy Khôi
- Lưu Hoài
- Lê Văn Trúc
- Thanh Việt
- Đỗ Hương
- Cao Thị Hồng
- Hoàng Giang
- Nguyễn Tường Hoài
- Đặng Văn Nhiêng
- Nguyễn Thanh Nhã
- Nguyễn Khắc Thiệu
- Hải Lâm Văn
- An Sinh
- Vũ Doãn Vỹ
- Tân Chánh
- Nguyễn Thị Huyền
- Thanh Sơn
- Nguyễn Ngọc Toàn
- Nguyễn Một
- Nguyễn Phước
- Lê Đức
- Nguyễn Hiền